

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

27. ČERVNA 2010

Z obsahu:

Apoštolská cesta na Kypr
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. června 2010
- strana 2 -

Připomínat
kněžím, čím jsou
Matka Tereza
o kněžích
- strana 4 -

Okno, jaro a pokrok
Zlom po koncilu ve vztahu
církve a svět začal něžně...
- strana 5 -

Papež pod křížem
E. M. Fink, T. M. Rimmel
- strana 7 -

Ježíšovo srdce světu (4)
- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 9 -

**„Odjedu do svého nebe,
abych konala dobro
na zemi“**
Giovanni Ricciardi -
zážrak Terezie z Lisieux
v Gallipoli
- strana 10 -

Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682): Jan Křtitel, detail

Drazí bratři a sestry! Dnes se toužím zastavit u své apoštolské cesty na Kypr, která z mnoha hledisek představuje kontinuitu s předcházejícími cestami do Svaté země a na Maltu. Díky Bohu proběhla tato pastorační návštěva velmi dobře, protože šťastně splnila svůj cíl. Již sama o sobě představuje historickou událost. Římský biskup se poprvé odebral do této země požehnané apoštolskou prací svatého Pavla a svatého Barnabáše, která je tradičně pokládána za součást Svaté země. Ve stopách Apošto-

Apoštolská cesta na Kypr

la národů jsem se stal poutníkem evangelia, především abych posílil víru katolického společenství, malé živé menšiny na ostrově, a povzbudil je také, aby pokračovali na cestě k plné jednotě křesťanů zvláště s pravoslavnými bratry. Současně jsem chtěl duchovně obejmout všechny národy Blízkého východu, jménem Páně jim požehnat a prosit Boha o dar pokoje. Dostalo se mi srdečného přijetí, které mi všude připravili, a využívám rád této

příležitosti, abych znovu vyjádřil upřímnou vděčnost na prvním místě kyperskému arcibiskupovi maronitů Mons. Josefu Soueifovi, Jeho Blaženosti Mons. Fouadu Twalovi spolu s jejich spolupracovníky a vyjádřil každému z nich své ocenění jejich apoštolské působnosti. Moje prociťená vděčnost patří dále Svatému synodu pravoslavné církve na Kypru, jmenovitě Jeho Blaženosti Chryzostomu II., arcibiskupu Nové Justiniány a ce-

lého Kypru, kterého jsem měl možnost s bratrským pocitem obejmout, stejně jako prezidentu republiky a všem představitelům civilní správy a těm, kteří se chvályhodně starali o průběh mé pastorační návštěvy.

Podpora dialogu

Ta začala 4. června ve starobylém městě Paphos, kde jsem se cítil obklopen atmosférou, která byla jakoby zřetelnou syntézou dvoutisícileté historie křesťanství. Tamější archeologické nálezy jsou znamením dávného a slavného duchovního dědictví, které má dodnes silný vliv na život země. U chrámu Hagia Kyriaki Chrysopolitissa, místa pravoslavného kultu, které je otevřeno také pro katolíky a anglikány, umístěného uprostřed archeologických vykopávek, se uskutečnila dojemná ekumenická slavnost. S pravoslavným arcibiskupem Chryzostomem II. a představiteli arménského, luteránského a anglikánského společenství jsme bratrsky obnovili vzájemné a nevratné ekumenické úsilí. Tyto pocity projevila následně Jeho Blaženost Chryzostomos II. při srdečném setkání u své rezidence, během kterého jsem konstatoval, jak je pravoslavná církev na Kypru spjata s osudy tohoto lidu a uchovává zbožnou a vědnou vzpomínku na arcibiskupa Makaria III., který je zde obecně pokládán za otce a dobrodince národa a jemuž jsem rovněž chtěl vzdát poctu tím, že jsem setrval krátce u pomníku, který ho představuje. Toto zakořenění v tradici nebrání pravoslavnému společenství v jeho rozhodném zájmu o ekumenický dialog s katolickým společenstvím oživeném oboustranně upřímnou touhou po plném a viditelném společenství mezi církvemi Východu a Západu.

Poslání těch, kteří vládnou

V Nikósii, hlavním městě ostrova, jsem 5. června zahájil druhou etapu cesty a odebral jsem

Pokračování na str. 12

Editorial

Úryvky z Písma svatého slyšíme a čteme je se samozřejmostí, že nám přitom ani nepřichází na mysl, že jsou to texty staré dvě tisíciletí. K jakékoliv jiné knize, která se dočkala podobného stáří, pokud by se nám dostala do ruky a pokud bychom po ní vůbec sáhli, jistě bychom přistupovali s daleko větším odstupem, a tím i rezervovaností. Není to jistě náhoda, že Písmo svaté počtem svých překladů a edicí vede suverénně nejen mezi starověkými, ale i současnými literárními texty. Již sama tato skutečnost svědčí každému nezaujatému čtenáři o tom, že se zde jedná o něco víc než lidské dílo a lidské slovo. Má tedy plnou pravdu svatý Pavel, když s radostí děkuje Bohu, že jeho posluchači a čtenáři přijali jeho slovo *nikoliv jako slovo lidské, ale slovo Boží, vždyť jím také skutečně je*. Neboť právě odtud také plyne nikdy neklesající aktuálnost a adresnost, s jakou nás Písmo svaté stále oslovuje. Jeho skutečný autor, Duch Svatý, nikdy nestárne, takže jeho slovo je vůči nám dnešním křesťanům stejně bezprostřední a aktuální, jako bylo třeba ke Galatským za časů Pavlových. Aniž bychom ignorovali historickou skutečnost toho, co se dělo a co bylo řečeno v prv-

ním století po Kristu, můžeme se s radostí a vděčností spolehnout na pravdu a lásku, s jakou se na nás stále ve slovech Písma obrací osobně sám Bůh. To je ono světlo zjevené *malíčkým*, tedy pokorným, a skryté před moudrymi.

Toto všechno se nám nabízí k zamyšlení i tuto neděli, kdy se čte krátký úryvek z listu Galatským. Jsou to slova velmi závažná, plná pravdy, povzbuzení i varování: *Bratři, byli jste povoláni ke svobodě, ta svoboda však nesmí být záminkou vracet se k prosazování sebe*. A svatý Pavel dále pokračuje: *Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla*. Tato věta nám zní jako výstižná reakce na naše současné problémy. Jak mohl apoštol tušit, že právě takové varování je pro nás právě dnes více než aktuální? Tato Pavlova naučení se totiž týkají skutečností, které trvají bez ohledu na měnící se a vyvíjející se historické okolnosti. Člověk zůstává člověkem, ať se kolem něho dějí jakékoliv proměny, a také Bůh zůstává sám sebou, ať si o něm lidé právě myslí, co chtějí.

Protože nejvyšší moudrý Stvořitel věděl, že se vztahy mezi lidmi navzájem i mezi člověkem a Bohem mohou různým způsobem zkomplikovat a jeho tvor se může ocitnout ve slepé uličce, a pak

neví, jak dál, dal lidem zcela jasné pokyny platné pro jakoukoliv situaci. Bez ohledu na to, zda lidé tyto směrovky neboli příkázání mají rádi nebo ne, nejsou to žádné záměrné překážky, které jim mají ztěžovat a zkomplikovat jejich cestu, nýbrž jsou jasné, moudré a důmyslné mantinely, mezi kterými se mohou spolehlivě pohybovat, aby nejen došli ke svému cíli, ale aby vůbec i během této své cesty do pravého domova mohli žít v míru a štěstí. Bůh nás nestvořil jako krotitel pro drezúru, ale jako dobrotivý Otec pro lásku. Nežádá od člověka něco nemožného, nýbrž aby žil ve shodě se svou lidskou přirozeností, kterou ho obdaril, podle pravd, které mu zjevil, a s bohatým využitím duchovních milostí a prostředků, které mu s velkou ochotou a láskou poskytuje. Všechny tyto své dary nenechal Bůh jen tak někde na pospas, ale postaral se o ně s největší důsledností. *Kde je takový národ, kterému by Bůh dal svá příkázání?* ptá se Žalmista. Je to národ těch, které si sám Bůh povolal za své děti, aby se vysvobodili z tohoto hříšného pokolení, aby se doslova znovu narodili z vody a z Ducha Svatého, a přijali spolu s těmito Božími

Pokračování na str. 13

Povolání ke svobodě

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nevíte, jakého ducha máte.

Bliží se dni svátků a Pán spolu se svými míří do Jeruzaléma. Ti, kteří pocítují hlubokou potřebu se s ním setkat, dokážou ho zastihnout i v průběhu jeho poutní cesty. Připoj se k jeho družině, abys mohl být svědkem takových krátkých, ale užitečných setkání. Všechna se týkají záležitosti, která může mít velký význam i pro tvoji budoucnost: jak se zachovat, když zaslechneš Boží pozvání k bezvýhradnému následování Božského Mistra.

Dříve než se dostaví první povolání, připrav se na tuto lekci upřímným zamyšlením nad povzbuzujícími slovy svatého Pavla: *Bratři, byli jste povoláni ke svobodě*. Pokud se ti zatím zdá, jako by následovat Pána znamenalo přijmout břímě příkazů a zákazů, uvěř zkušenosti těch, kteří už zakusili, co to znamená odevzdat se bez výhrady nejlepšímu ze všech učitelů: To, co ti svým povoláním připravuje, je ve skutečnosti úplné osvobození ode všeho, co tě tak či onak zotročuje.

Co se dovídá první z těchto povolání? Aby počítal s tím, že Mistr, ke kterému se chce připojit, nemá, kam by hlavu položil.

Pracovat s Pánem znamená od základů změnit svou životní orientaci. Lidé tohoto světa pracují, aby naplnili své stodoly⁽¹⁾ a opatřili si všechno, po čem touží, pro přítomnost i pro budoucnost. To však je starost, která ve skutečnosti svazuje. Ti, kdo všechny své síly a všechno své snažení zasvětili Pánu, nepracují se snahou, aby se dobře zabydleli oni sami, ale aby se dobře zabydlelo Boží království, a mohou se spolehnout, že *všechno ostatní bude jim přidáno*⁽²⁾. Když jsem vyslal bez měšce, bez mošny, bez opánků, měli jste v něčem nedostatek? Co odpověděli jeho učedníci? *Ne, v ničem!*⁽³⁾ Následovat Pána, *kamkoliv půjde*, znamená všechno opustit a definitivní, pevné zůstane už jen jedno: služba Kristu a jeho evangeliu, které je třeba obětovat všechny ostatní jistoty.

Jak však rozumět slovům, která uslyší druhý z přichozích: *Nechej, ať mrtví pochovávají své mrtvé?* Úplná změna smýšlení a života se nemůže nedotknout tvých vztahů k blízkým a drahým. Ve všem tom, v čem nás nespojuje duchovní pouto stejného smýšlení, je třeba se duchovně odloučit i od těch, s nimiž nás pojí pouto krve. Nesmí tě přitom udivovat, když se přitom setkáš u nich i s úplným nepochopením. Svěř je v důvěře Bohu a nechej je, ať si žijí dále tím životem, ke kterému

mu byli povoláni. Pánovo volání ruší tvé povinnosti vůči těm, kteří by ti chtěli zabránit, abys šel za jeho hlasem. *Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelné.*⁽⁴⁾

I nadále však musíš počítat s tím, že budeš muset podstoupit nejednu zkoušku. I tvůj Pán a Mistr musel odrážet podle návrhy svůdce, který ho chtěl odlákat od poslání, jaké mu uložil Otec. Pokušení *ohlížet se nazpět* se bude vracet v nejrůznějších podobách. Apoštol Pavel mluví z vlastní zkušenosti, když říká: *Žijte duchovně, ať nepropadnete žádosti těla*.

Tělo touží po něčem jiném než duch. Je to zřejmé z toho, jaké plodí skutky. K jakým skutkům vede tělo, je známo: není to jen smilstvo a nečistota, ale také *nepřítelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, stranicství a závist*⁽⁵⁾. A nikdo, kdo se dopouští kteréhokoliv z těchto skutků, *nebude mít podíl v Božím království*⁽⁶⁾. Ovoce Ducha je naopak *láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrot, tičnost*⁽⁷⁾. Kdo maří toto dobré ovoce Ducha, *kdo vás mate, neujde trestu, ať je to kdokoliv*⁽⁸⁾.

Odpůrce povolání, který je *lhář a otec lži*⁽⁹⁾, snaží se k tobě přiblížit pod pláštěm svobody. Ví totiž dobře, že tvé srdce nemůže netoužit po svobodě, protože *k ní jsi byl povolán*. Ale svoboda nesmí být záminkou k tomu, aby ses *vracel ke starým způsobům*. A proto moudře uvažuj, komu a v čem dopřeješ sluchu. I docela *malý kousek* (i špatného) *kvasu prokvasí celé těsto*⁽¹⁰⁾. *K tomu zlému vás nepohnul ten, který vás povolal.*⁽¹¹⁾ *Proto, bratři, tím více musíte upevňovat své povolání a vyvolení.*⁽¹²⁾

Ten, kdo je povolán k cestě do Jeruzaléma, nevyhne se tomu, že bude muset projít *samařským územím*, které se k němu chová nepřátelsky právě pro onen cíl, kam má namířeno. Tvůj cíl, tvůj ideál je totiž oněm samařským tak cizí, že nejsou schopni překonat ony *skutky těla*, jako jsou *stranicství, nepřítelství a sváry*. Nesmí tě překvapovat, když tě *nepřijímají*. Nesvolávej na ně proto oheň z nebe. Nechej ty mrtvé, ať si pochovávají své mrtvé, a ty jdi a všude zvěstuj Boží království. *Ti, kdo náležejí Kristu, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi*. Duch je tvým životem, podle Ducha jednej.

Bože, k tobě se utíkám, ty jsi můj Pán, ty jsi mým dědičným podílem. Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, a nezakolísám, vždyť je mi po pravici.⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Lk 12,16–21; ⁽²⁾ Mt 6,33; ⁽³⁾ Lk 22,35;

⁽⁴⁾ Řím 11,29; ⁽⁵⁾ srov. Gal 5,20n; ⁽⁶⁾ Gal 5,21n;

⁽⁷⁾ Gal 5,22n; ⁽⁸⁾ Gal 5,10; ⁽⁹⁾ Jan 8,44;

⁽¹⁰⁾ srov. Gal 5,9; ⁽¹¹⁾ Gal 5,8; ⁽¹²⁾ 1 Petr 1,10;

⁽¹³⁾ srov. resp. žalm 16.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,16b.19–21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“ Když Eliáš odešel z hory, nalezl Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“ Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení – Gal 5,1.13–18

To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!

Chci říci toto: Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium – Lk 9,51–62

Když se přibližovala doba, kdy měl být Ježíš vzat vzhůru, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“ Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“ Jiného zase vybidl: „Pojď za mnou!“ On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“ Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“

A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“

Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

Připomínat kněžím, čím jsou

MATKA TEREZA O KNĚŽÍCH

Případy pohlavního zneužívání vyvolaly širokou diskusi o zrušení celibátu. Má to být poslední slovo? Obnovu ano, ale kterým směrem? Tato otázka byla položena Mons. Leovi Maasburgovi, dlouholetému průvodci matky Terezy.

Jak pochopit, že právě v Roce kněží propukl skandál pohlavního zneužívání? Ukazuje tato katastrofa na nezbytnost obnovit kněžský stav?

Ošklivá tragédie nás stává také před touto důležitou otázkou: Čím je vlastně kněz podle Kristova Srdce? Na to se často odpovídá docela povrchně. Církev, která byla svého času závislá na státních strukturách, přizpůsobila se novým skutečnostem, ale je tu stále nebezpečí dívat se na kněze jako na úředníky: zajištěné, s pevným platem, nárokem na důchod... pokušení cítit se jako úředník, který musí něco spravovat, co souvisí s „kapitálem“, je stále velké. Vidět věci takto znamená pro kněze smrtelné nebezpečí.

A jaká je alternativa?

Odpověď na otázku, čím kněz vlastně je, není jednoduchá, ale představuje velkou výzvu. Latinský výraz říká o knězi, že je „alter Christus“ – druhý Kristus. Kristus je světlo a kněz musí být nositelem světla v dnešním světě. Když jsem však se světem příliš spjat, může se stát, že se stanu jen „světluškou“ místo zářícím světlem Kristovým. Podle mého názoru je třeba připomínat slova Jana XXIII., že církev potřebuje „aggiornamento“. Ale co jsme z toho udělali? Zesvětštění církve.

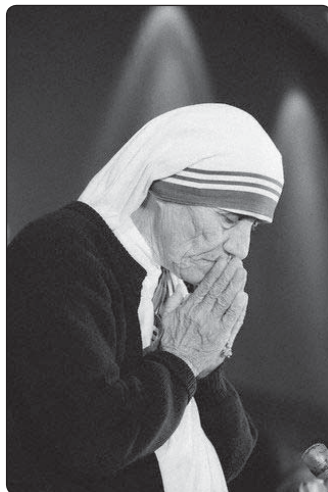
Církevní kritici mluví stále o nedostatečném „aggiornamento“, o chybějících reformách...

Je třeba rozlišovat: Církev nás vyzvala, jak řekl Jan Pavel II., abychom otevřeli brány a vyšli do světa s misijním posláním. Ale co se místo toho stalo? Brány se otevřely, a nikdo nevyšel

ven. Místo toho celý svět se světelskými názory vstoupil do církve. To postihlo i kněze, a proto jsou kněží v nebezpečí, že se minou svým povoláním.

Kam směřuje nyní výzva?

K tomu, aby Kristovi kněží zůstali Kristovi a zachovávali kněžské ctnosti. A tu stojíme před otázkou: Podle čeho můžeme

kněz poznat sebe jakožto kněze? Mohu si na to já odpovědět sám? Já jsem poznal sebe jakožto kněze v rozhodujícím zrcadle jedné staré ženy, matky Terezy. Ona měla nesmírnou úctu ke kněžím. Současně si však byla stále vědoma, že kněží jsou jen lidé. Dokázala vidět současně v knězi jak Krista, tak slabého člověka. Tak jsem stále lépe chápal, že kněz musí dojít od obrazu pravého člověka i k obrazu „alter Christus“. K tomu je několikaobná pomoc: systematické seminární vzdělávání, příklad a rady velkých světců, dlouhodobé vedení dobrým biskupem, bohatá pastorační zkušenost atd. Kněz ke své vlastní formaci potřebuje trvalou ochotu ke změně a k růstu bdělého a dobře formovaného svědomí, které

mu říká, zda je na cestě ke Kristu, nebo ne. Kněz musí usilovat o své stálé vzdělávání, duchovní prohlubování, o své uschopňování k lásce, abych jmenoval alespoň něco. Jakmile někdo začne jen úřadovat, zůstane nejen stát ve svém vývoji, ale nastoupí cestu zpět. K tomu existují varovná znamení: když ubývá osobní modlitby a periodicky dochází k jejímu vynechávání, když se denní mše svatá stane „nevýznamnou“, když není v srdci dostatečně pevný pokoj, aby tak mohl být i předáván dále, když při malém zmatku se člověk stává sudem prachu a okolí neplane láskou, ale napětím.

Necítí se dnes mnoho kněží přetíženo množstvím úkolů?

Jsou různé formy přetížení. Pokud je to přetížení administrativními úkoly, pak se kněz nachází v oné situaci úředníka. Ale je jiná forma přetížení, jakou zažili všichni světci: Láska ke Kristu je pudila, takže byli lidsky opravdu přetíženi: že to přesto „přežili“, za to může Kristova blízkost. My kněží si musíme klást otázku, jakým přetížením vlastně trpíme. Kdosi kdysi řekl: Kněz, který se pravidelně modlí breviář, nezažije nikdy, že by „vyhořel“. Minimální míra 90 minut denní

Mons. Leo Maasburg

modlitby kromě mše svaté chrání dostatečně před všemi falešnými formami přetížení.

Měla matka Tereza přesné představy o obnově kněžské služby?

Ona především připomínala kněžím, čím vlastně jsou. Říkala: „Jak čisté musí být vaše ruce, aby se mohly dotýkat Kristova Těla, jak čisté musí být vaše rty, které pijí Kristovu krev!“ Trvale nám dávala tento druh povzbuzení, který byl současně dotazem. Ale byla si také vědoma slabostí. Jednou řekla jednomu knězi: „Když budete takto pokračovat, přistanete v pekle!“ Řekla to zcela tiše a přátelsky. Většinou však učila kněze praktickou láskou a úctou k nim poznávat, kým sami jsou. Jak velký byl tento respekt, poznáváme z toho, co mi jednou řekl jeden kněz: „Musíme být velmi opatrní v tom, co matce Tereze radíme. Ona skutečně dělá to, co jí říkáme!“

Je tento způsob vztahu ke kněžím i modelem pro laiky?

Po mém kněžském svěcení na mě silně zapůsobilo jedno její gesto: ona políbila mé ruce, místo abych já políbil její, jak mě to od malička učili. Tím mi dala najevo velmi zřetelně, že můj charakter nezávisí od mé osoby, ale od mého svěcení.

Někdo k tomu poznamenává, že živíme nezdravý klerikalismus...

Souhlasím. Jako člověk může kněz propadnout pokuše-

ni chtít být okuřován a věřit, že mu to přísluší jako člověku. Když se někdo takto vyvyšuje, potřebuje korekturu. Kateřina Sienská nám to ukázala. Tato světice kritizovala dokonce papeže. Nikoliv v tom, co se týká jeho hierarchického postavení a teologické autority, nýbrž pokud jde o jeho chování jakožto pokřtěného křesťana. Nazvala to korekturou „od ovce k ovci“.

Matka Tereza založila kněžské hnutí. Jsou v něm východiska z nynější krize?

Ano, matka Tereza založila hnutí Corpus Christi. Je určeno kněžím, kteří nejsou v řešení nebo v nějakém kněžském společenství. Nacházejí v něm společenství a vnitřní orientaci jako kněží. Středem spirituality tohoto hnutí je mše svatá a její ústřední místo v kněžském životě. Také eucharistické adoraci se připisuje velký význam. Toto hnutí pomáhá kněžím tak jako matce Tereze vidět v těch nejchudších Krista a sloužit jim. Pro kněze to často znamená věnovat se těm, kteří jsou duchovně obzvláště chudí. Hnutí nabízí ještě jeden dar: adoptovat jednu sestru bliženské lásky a pravidelně za ni sloužit mši svatou. Sestra na druhé straně obětuje své modlitby a své utrpení za tohoto kněze. Tak vzniká duchovní společenství. To se uskutečňuje i pravidelným setkáváním kněží. Při takovém setkání získává jasno, přátelství a posilu. Ti druzí mají stejné radosti a bojují se stejnými těžkostmi. Tím se řeší i problém kněžské osamocnosti. Jsem součástí sítě kněží, které nesu a kteří nesou mne. To bylo i pro matku Terezu tak důležité, že tři týdny před smrtí letěla do Říma, aby získala od Jana Pavla II. uznání tohoto hnutí. Viděla v tomto svém posledním díle, hnutí Corpus Christi, dar přímo od Ježíšova Srdce, jak řekla. A tento dar je pro kněze jistě dobrou směrůvkou!

Z VISION 2000 - 3/2010
přeložil -ls-

Okno, jaro a pokrok

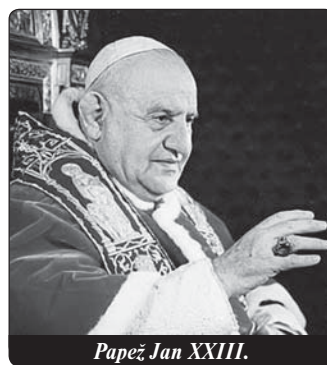
Zlom po koncilu ve vztahu církve a svět začal něžně a skončil radikálně - o zmařených šancích roku 1962

Obrazy utvářející dobu. Ke generaci hippies v šedesátých letech patřily široké, pestré a otevřené oděvy a naondulované vlasy. Jen s něžným úsměvem se mohl vznášet k nebi dým omamných cigaret: „Make love, not war.“ Strápaté vlasy, těsné kožené oděvy a trylující píšťaly při protestních demonstracích byly typické pro mladou generaci z konce 60. let, která plnými doušky lokala přísliby dialektického materialismu. Svádí to ptát se na podobné vnitřní obrazy v katolické církvi v průběhu pohnutých desetiletí, která otevřel 2. vatikánský koncil. Protože i zde byl něžný začátek, který skončil radikálně. Ale všechno mohlo také probíhat zcela jinak. S odstupem pěti desetiletí se můžeme se ohlédnout za zmařenými šancemi roku 1962.

Publicistika o koncilu si vytvořila klíčové obrazy, které dodnes ovládají kolektivní vědomí o smyslu a významu tohoto církevního shromáždění. Je třeba si uvědomit jeho sugestivní sílu, jinak zůstane pravé chápání tohoto sněmu klamné a zamlžené. Vypráví se o návštěvníkovi, který na otázku „K čemu je koncil?“ dostal údajně odpověď, že papež Jan XXIII. otevřel okno, aby dovnitř vstoupil čerstvý vzduch. Tento obraz představuje takovéto poselství: „Stejně tak se vnitřní vzduch v církvi opotřeboval. Je sice možno v jejích prostorách dále žít, ale jedno důkladné provětrání osvěžuje ducha a dá barvu tvářím. Žádný strach, vzduch venku není tak zamořený: Udělá nám dobře!“ Tedy otevření světu, vidět v tom dobrou věc a nevyhýbat se pokroku.

Tato epizoda působí povzbudivě a má dodnes své sympatizanty ve všech táborech. Ale

vystihuje skutečně záměr blahoslaveného Jana XXIII.? Pravděpodobně tomu tak nebylo, jak řekl papežův sekretář Loris Capovilla v procesu blahorečení. Papež Roncalli se bál průvanu a vyhýbal se otevřeným oknům. Na pevné půdě stojíme tedy při památných slovech z promluvy při otevření koncilu 11. října 1962. Tehdy káral osoby, které „sice planou náboženskou horlivostí, ale nemají dostatečný smysl pro pravé posouzení věcí ani neoplývají chytrým úsudkem. Domnívají se totiž, že v dnešních poměrech lidské společnosti je možno pozorovat jen zánik a zlo. Mluví ustavičně o tom, že naše doba ve srovnání s minulostí spěje stále k horšímu. Chovají se, jako by se vůbec nepoučili od učitelky života a jako by v době minulých koncilů, pokud jde o církevní nauku, mravy a svobodu v církvi, bylo všechno čisté a správné. My jsme ovšem zcela jiného mínění než tito proroci neštěstí, kteří všude předpovídají zlo, jako by ze světa hrozila záhuba.“

Papež Jan XXIII.

Již v jádru je naznačeno, v čem spočívá správné pochopení pro otevření se světu: jde o příslib misijního působení. Neříká se zde: „Svět je dobrý. Má již pravdu a je anonymně křesťanský.“ Ještě méně se zde tvrdí: „Svět je lepší, modernější, lidštější. My křesťané se musíme od něho mnoho učit.“ Je

Zasedání 2. vatikánského koncilu

zde řečeno: „Bůh chce spásu všech lidí, a tedy i lidí této doby. Proto není pro ně nemožné najít pravdu a život.“ To je šance pro církev, kterou otvírá sám Bůh: *Hleďte, pole jsou bílá a zralá ke žni* (Jan 4,35). Jak by mohla církev zůstat nečinná a neudělat všechno, aby tuto úrodu sklídila?

Těsně s obrazem otevřeného okna je spojen druhý obraz o Letnicích, o novém jaru v církvi: Nyní se začíná zima ztuhlé dřevo zelenat a kvést. Ale v dnes už těžko pochopitelném nadšení věřili v době koncilu mnozí, že se odbouráním balastu, obsahem reformou a shovívavostí vůči světu stane církev avantgardou lidstva na cestě k lepšímu zítřku. Kdo se nad tím vážně zamyslí, vidí v tom spíše podzim církve a přípravu na zimní mrazy. Je to přece podzim, kdy opadávají zbytečné listy, kdy se odstraňuje tvrdé dřevo a ve světě nepanuje žádná setba. Vyplatilo by se vidět šedesátá léta v církvi a kultuře spíše jako pozdní dobu, která ztratila důvěru ve vlastní kořeny a která v malých kroužcích myslitelů u kamen sní o zcela jiných světech.

Tím zřetelněji vystupují na tomto pozadí naděje Jana XXIII. Ideu koncilu chápe papež jako vnučení shůry o svátku Obrácení svatého Pavla roku 1959. „Náhle vyvstalo v nás vnučení jako květina, která rozkvetla v neočekávaném jaru. Naše duše byla osvětlená velkou idejí... Jedno slovo, slavnostní a zavazující vyvstalo na našich rtech. Náš hlas to poprvé vyslovil... Koncil!“ Tento zážitek milosti papeže tak

silně poznamenal, že mu v úvodní řeči koncilu věnoval zvláštní úsek. Papež tedy v prvním okamžiku nemyslel na jaro církve, nýbrž na jarní květ osvěcení. Tato metafora je pro italskou rétoriku nezvyklá. Tím je však nápadnější a vyvolává otázku po jejím prameni. Svatá Terezie z Lisieux, kterou tento papež velice ctil pro její malou cestu důvěry a lásky, označila sebe v *Dějinách duše* stejnými slovy za jarní květinu. Důvěra v Boží milosrdenství ji vedla skrze zimu zkoušek a utrpení a dovolila jí zázračně rozkvést.

Je přiměřené vidět alespoň neuvědomělou příbuznost ideje koncilu s tímto obrazem? Pak by zde byl nabílední klíč k papežovu „optimismu“. Není vůbec modrooký ani naivní, protože důvěra v Boha mu dává sílu svěřit církev Božím vedením i navzdory temným stránkám současnosti. Věří v duchovní poklady církve, které církvi dávají sílu postavit se neohroženě vstříc budoucnosti a nedůvěřovat minulým dobám. Není to náhoda, že důvěra v Boží milosrdenství se znovu vrací, když Jan XXIII. předvídavě naznačuje způsob přístupu k bludům doby: „Nikoliv zbraněmi přísnosti, ale lékem milosrdenství.“

Na tomto Tereziččině pozadí je možno znovu číst programové odmítnutí pesimistů a nostalgiků, protože tato slova je možno chápat spíše jako triumf optimistů, jako vítězství víry v pokrok nad kulturními konzervativci. Při takovém pohledu by však vývoj posledních desetiletí potrestal papeže, jako by lhal. Jeho vnuknutí by pak nebylo nic jiného než pouhý výmysl. To by vysvětlovalo rozporuplnost mnoha koncilních diskusí. Těm jde nyní jen o to, která ze stran má pravdu. Zcela jinak je tomu, jestliže má být tento program chápán ve spojitosti s Terezičkou. Neboť jen tehdy, čteme-li tato slova s důvěrou v Boží lásku, můžeme je chápat jako Boží vnuknutí. Ta si

Švýcarský teolog Hans Küng, v roce 1980 mu byla odňata kanonická mise

uvědomují, že v každé době potřebujeme Boží milosrdenství. Neexistují žádná tak dobrá období, stejně jako ne tak špatná, která by už od Boha nemohla ničeho dosáhnout. Má církev klesat na mysl? Nikoliv, drží ji mocná Boží ruka, a proto může svůj úkol splnit i dnes a hlásat všem lidem spásu. Musí proto udělat vše, aby si z vlastní viny nevytvářela přítomnou překážku.

Chápali tehdy všichni tuto odvahu víry? V publicistice převažoval obraz jara církve ve zcela banálním smyslu: všechno nové je svěžeji, lepší, přiměřenější.

Rahnerův „tutorismus odvahy“ opravňuje bourat, i když jen málokterý teolog s tím spojuje nějaké naděje. Teologicky se vytvořil obraz povozu nebezpečného joachinismu. Joachim de Fiore byl opat, který dělil dějiny na tři epochy. Starý zákon byl obdobím Otce, tedy Zákona. Pak následovalo období Syna, období milosti a církve. Nyní propuklo třetí období, doba Ducha Svatého. Světská idea pokroku ovládla církev. Nyní má svoboda triumfovat nad autoritou. Vnější formy, autorita a hranice padají: „Krása je chaos a chaos je krása.“ (Mackbeth) Nastoupil průlom do „dobře uspořádaných řad“. Všechno je třeba změnit, zpochybnit struktury, demaskovat poměry, „analyzovat“ duše. Jaro se změnilo v jarní bouři a v běsnění změn zbývá heslo: „Zachraň se, kdo můžeš!“

Jak velmi je toto dychtění po změnách vzdáleno od duchovního jara, které liturgie a církevní otcové chválí vlahými

slovy! Pro ně bylo „ver sacrum“ obsaženo ve velikonoční slavnosti. Duch velikonočního Pána se vrací a všechno v duších obnovuje. Svatý Ambrož vyznává: „Jako Izraelité na jaře opustili Egypt, tak opouštějí věřící o Velikonočních hříchy a vášně, v duších rozkvétají milost a ctnosti.“

Oba obrazy o oknu otevřeném světu a o novém jaru byly tak úspěšné, že se jich v následujících letech nikdo nevzdal. Ale pod rukou se oba roku 1968 dále radikalizovaly, čerstvý vzduch se změnil v bouři, která nenechala kámen na kameni. Jako by bylo třeba protřást samotnou církví, a nikoliv věřící chudé na víru. Vlastní smysl otevření se změnil v požadavek dát padnout všem rozdílným mezi církví a světem. Jestliže dosud byla církev podobná Noemově arše uprostřed potopy světa, nyní může osazenstvo otevřít vikýře a vystoupit do světa, který rozkvétá k novému životu. Pro mnohé se stalo *Gaudium et spes* emblémem nové doby: být křesťanem je současnost a světový pokrok je její jediný smysl. I když je tato pastorální konstituce napsaná horkou jehlou a na mnoha místech jí schází potřebná jasnost, jí přikládat takový význam je přehnané. Ale obrazy platí více než slova. „Duch koncilu“ se osamostatnil od svých vlastních slov.

„Čerstvý vzduch“ vytvořil v okamžiku i nový obraz dějin: „piovské“ období mezi Piem IX. a Piem XII. je podle tohoto názoru období poznamenané izolací od světa. Je to údajně doba vyznačující se zahleděním do se-

be. Nyní konečně padla tabu, zavládla svoboda. Nyní začalo „třetí období církevních dějin“ (Karl Rahner).

Zřetelně se oba obrazy projevují v různých interpretacích koncilu. Vztah mezi církví a světem se radikalizuje. Mluví se o otevření světu ve světlemisijního poslání církve. Toto poslání je však interpretováno tak, že církev je nyní třeba chápat jako součást světa. Ze „societas perfecta“, Bohem ustanoveného a zvláště plně vybaveného svobodného společenství věřících se stalo společenství podřízené světu a jeho módám. Nyní je opravdu třeba přiznat, že nemálo výpovědi 2. vatikánského koncilu s odstupem 50 let postrádá jasnost a jednoznačnost. Zvláště *Gaudium et spes* budí dojem, že pochopení pro svět jde na úkor jasnosti a nauky. Je tu zřejmý předěl mezi misijními nadějemi Jana XXIII. a dobrovolným podřízením světu.

Jan XXIII. chápal ideu koncilu jako zážitek milosti. Jeho jarní květ byl pro něho výrazem Božího milosrdenství, které objímá a obnovuje přítomnost. Přes všechny problémy a výzvy chtěl papež dát církvi sílu k tomu, aby se neohroženě postavila tváří v tvář budoucnosti. Církevní pokrok spočívá jen v kroku vstříc každému člověku: Bůh chce spásu všech lidí, proto i lidí této doby. Proto není pro ni nemožné nacházet pravdu a život. Tuto šanci otvírá sám Bůh: Pohleďte, *pole jsou bílá a zralá ke žni*. Jak by mohla církev neudělat vše, aby skutečně sklídila úrodu? Kdo se střízlivě zahledí na uplynulých padesát let, nemůže tvrdit, že by tento program byl naplněn. Je třeba znovu se ujmout propasých šancí z roku 1962.

Z *Die Tagespost* 22. 5. 2010
přeložil -lš-

* Autor je profesorem pastorační teologie na univerzitě v Mnichově.

Papež pod křížem

Vzhledem k celosvětové náladě mají mnohá média za to, že nadešel okamžik, kdy je možno prohlásit, že pontifikát Benedikta XVI. ztroskotat. Papeži se údajně nepodařilo zprostředkovat dnešnímu světu a církvi ani jednu ze svých pozic. Jeho volba za nejvyšší hlavu církve se vyvinula v jednu jedinou tragédii. A média se také snaží tento svůj soud vnutit veřejnosti.

Musíme si však nechat něco takového namluvit? Nenese tento pontifikát naopak znamení vítězného tažení Kristova Kříže? Stojí za to rozpoznat, jaké vítězství tento pontifikát pro Boží království znamená. Čím více se nám podaří současně události pochopit ve světle naší víry, tím účinněji můžeme posilovat křesťany, kteří znejistěli, v jejich věrnosti církvi.

Spolupracovník pravdy

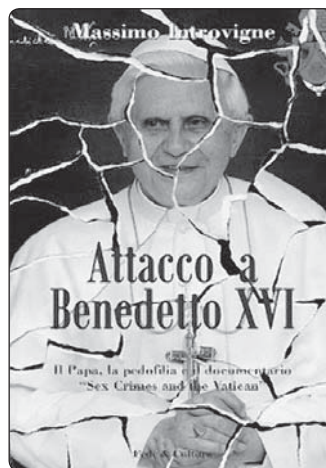
Pontifikát Benedikta XVI. je pro svět výzvou. Svým svědectvím stojí v mnohém ohledu v cestě modernímu vývoji. Cítí se totiž být zavázán pravdě. Jeho heslo, které si zvolil již při svém biskupském svěcení 28. května 1977, zní: *Cooperatores veritatis - Spolupracovníci pravdy*. Je to motto převzaté z třetího listu svatého apoštola Jana, kde je řeč o podpoře putovním misionářům. Čtete tam: *Proto jsme povinni takové muže přijmout, abychom se i my stali spolupracovníky pravdy* (3 Jan 8). Je to obdivuhodné řešení pro pastýře a jeho sebepečet. Nedívá se na sebe jako na osamělého bojovníka, který musí vlastním slovem hájit pravdu a tak chápe svou spolupráci s pravdou. V první řadě je „spolupracovníkem pravdy“ a tím podporuje ostatní, kteří hlásáním vykonávají službu evangelia. Krásnějším způsobem není ani možno vyjádřit charisma Benedikta XVI. Svou vzdělanost spojuje se srdcem Miláčka Páně, pokorného a dětsky čistého. Tak nachází slova o nejtěžších otázkách, kterým mohou všichni porozumět. Jsou to totiž slova, kterým se nikdo nemůže vyhnout.

Osud svatého Štěpána

Výkon pastýřského úřadu našeho papeže připomíná svědectví svatého Štěpána, o kterém je

psáno: *Zvedli se a přeli se se Štěpánem, nemohli však obstát před jeho moudrostí a Duchem, který z něho mluvil* (Sk 6,10). Proto jeho protivníci neviděli jiného východiska, než proti němu poštvat lid. Ve své nenávisti šířili pomluvy a vyvolali pozdvižení. Tím způsobem se jim nakonec podařilo odstranit Štěpána kamenováním. Něco podobného se odehrává dnes. S argumenty nezmůžou protivníci církve nic, proto se pokoušejí napadnout jeho osobu a zničit ho.

Ještě před několika lety bylo nemyslitelné, aby američtí právníci brali vážně návrh činit papeže osobně odpovědným za případy zneužití nezletilých katolickými kněžími a prosazovat jeho předání světským soudům. Stejně dobrodružně zní požadavek známých ateistů Richarda Dawkinse a Christophera Hitchense zatknout papeže, jakmile vstoupí na britské území. Jak známo, plánuje papež návštěvu Anglie, při které bude 19. září blahověřit kardinála Newmana. Papeži se předhazuje, že se svým údajným mlčením

k pedofilním případům dopustil „zločinu proti lidskosti“. Světověznámí právníci Geoffrey Robertson a Mark Stephens, experti na lidská práva, byli pověřeni, aby připravili a registrovali kauzu proti papeži u „Crown Prosecution Service“, britské prokuratury. Chtějí použít stejné právní principy jako v roce 1998, které vedly k dočasnému zadržení generála Pinocheta na britském území. V posledním roce dosáhli propalestinští aktivisté vydání zatykače na izraelskou ministryni zahraničí Tzipi Livni, která z toho důvodu zrušila svou návštěvu Londýna. List Die Welt uvádí tyto příklady, aby doložil, že zprávy britských advokátů nejsou něco směšného ani nějaký mediální trik. A samozřejmě nic by tito iniciátoři neviděli s větší radostí, než kdyby vyvolali nejistotu ve Vatikánu a papež návštěvu odřekl.

Požadavky na odškodnění z Vatikánu

Na co se zaměřili papežovi odpůrci? V roce 2001 nařídil papež Jan Pavel II. na naléhání kardinála Ratzingera, tehdejšího prefekta Kongregace pro nauku víry, že případy zneužití mla-

distvých katolickými duchovními musí být hlášeny této kongregaci. To z toho důvodu, že proti všem případům pedofilie je třeba důsledně postupovat a zavést v té věci přísná pravidla. Od začátku zastával kardinál Ratzinger názor, že tyto zločiny bez falešných ohledů, že to škodí dobrému jménu církve, je třeba také projednat a trestat u světských soudů. Nyní předhazují právní zástupci obětí dnešnímu papeži, že mnoho případů svými opatřeními zatajil a že příslušné motu proprio výslovně ujišťuje o „papežském utajení“. Pachatelům prý teprve dlouho po jejich oznámení biskupy bylo v pokračování jejich zločinné činnosti zabráněno. Vatikánské řízení jistě potřebuje svůj čas, ale právě proto dosáhl kardinál prokazatelně v jednotlivých případech pravého opaku, o což všemožně usiloval. Má tomu být tak, jako by Benedikt XVI. měl osobně odpovídat za všechny případy, které se objevily na jeho pracovním stole. Současně vyhlašují američtí právníci sebevědomě, že budou moci požadovat odškodné pro oběti přímo od Vatikánu. Zatím se musely obětovat za provinilé kněze jejich diecéze. Částky dosahují miliardových výšek a některé diecéze přivedly na mizinu.

Údajné papežovo mlčení

Že se dnešní svět odvažuje vystupovat proti papeži jako jeho žalobce, svědčí o skutečném rozsahu nepřátelství vůči katolické církvi jako o ledovci, který se skrývá pod touto špičkou. Těmto chlapíkům už vůbec nejde o oběti zneužití, ani o pravdu. Přece každý čestný pozorovatel musí uznat, že nikdo tak neusiluje o úplné vyjasnění případů a uzdravení jejich obětí jako kardinál Ratzinger, nyní Benedikt XVI. Stačí, když si připomeneme nekompromisní řízení se zakladatelem „Legionářů Kristových“. Požadavky papeže týkající se případů zneužití jsou všem dávno známy. Jestliže se mu nyní předhazuje mlčení,

BÝVALÝ ŽÁK HÁJÍ GEORGA RATZINGERA

Bývalý žák internátu pro zpěváky dómu v Řeznu, které vedl papežův bratr P. Georg Ratzinger, prohlásil v televizi, že se Ratzinger nikdy nedal strhnout v hněvu k tomu, aby některému z chlapců způsobil bolest. Popřel tak zprávy, podle kterých Ratzinger házel židlemi a tělesně trestal žáky.

jde ve skutečnosti o něco jiného. Ti, kterým je učitelský úřad církve trnem v oku, začali věřit svou příležitost. Chtěli by Petrovu skálu povalit do moře i s jejími nekompromisními požadavky na ochranu lidské důstojnosti a lidského života. Protože papežovi odpůrci vycítili svou příležitost, nastupují ke generálnímu útoku. Kdo vidí, s jakou svatou pokorou a spravedlností usiluje Benedikt XVI. o očistění církve od všeho zla, musí v celé kampani jasně vidět scénář Satana. Ten má strašnou hrůzu z působení současného papeže a odpovídá na to otevřenou agresí. Již v Novém zákoně je označen tento nepřítel jako *žalobce našich bratří, který na ně žaluje před Bohem ve dne v noci* (Zj 12,10). Ježíš položil pobouřenému lidu a jeho předákům otázku: *Mnoho dobrých skutků jsem vykonal z pověření Otce před vašima očima. Pro který z nich mě chcete kamenovat? Ale tváří v tvář kříži mohl Ježíš jen mlčet. Zdá se, že podobně i Benedikt XVI. může vůči svým žalobcům zvolit jen mlčení. Ví totiž, že jejich zlobu nemůže zastavit žádným jakkoliv moudrým a správným slovem. Každé jeho obrany by využili jen k novým útokům. Jde jim totiž jen o jeho pád. Tak se papež sklání jako Ježíš před obviněnou cizoložnicí a kvůli nesčetným padlým kněžím plný lítosti a hanby píše do písku výzvu, aby je nakonec přivedl k obrácení.*

Výzva k pokání z Fatimy

Papežova odpověď zní: Za spáchané zločiny musíme konat pokání. Bůh to záměrně dopouští, aby nám svět stavěl před oči naše hříchy. – A když papež mluví výslovně o „našich hříších“, identifikuje se v osudovém společenství Božího lidu tak, jako se Ježíš identifikoval s hříšníky a jejich vinou před Bohem. Proč přesto dosud nepokládá za přiměřené, aby jménem církve a v zastoupení hříšných kněží žádal před světem odpuštění, je jeho osobní tajem-

BISKUP CHRÁNIL PAPEŽE

Zavražděný biskup Padovese odvolal svou účast při papežské cestě na Kypr, protože podle informací, které obdržel od turecké vlády, hrozilo nebezpečí, že jeho řidič využije situace a ohrozí samotného papeže. Vrah sdělil, že svůj čin vykonal z „božského vnuknutí“ a dal mu charakter rituální vraždy.

SPÁLILI PAPEŽŮV OBRAZ

Fanatičtí afghánští studenti uspořádali protestní demonstraci proti údajným pokusům členů pomocných organizací obracet muslimy na křesťanskou víru. Ačkoliv katolická církev se na činnosti žádné z těchto organizací nepodílí, studenti spálili veřejně obraz papeže Benedikta XVI. *Kath-net*

SKUPINA ANGLIKÁNŮ CHCE DO KATOLICKÉ CÍRKVE

Odštěpená anglikánská skupina „Traditional Anglican Communion“ (TAC) potvrdila oficiálně, že chce přestoupit do katolické církve. Skupina má asi 400 000 členů. *zenit*

ství. Jedno je jasné: on sám nemůže vykonat obrácení za hříšné údy Kristova těla. Každý jednotlivý z nich musí jít sám do sebe a přihlásit se ke své odpovědnosti před celou církví. Tak to řekl papež 15. dubna 2010 při mši pro členy biblické komise v kázání o nezbytnosti pokání. Jeho slova velice připomínala fatimské poselství. „My křesťané se vyhýbáme v poslední době slovu »pokání«, protože nám připadá příliš tvrdé. Ale v souvislosti s útoky světa, který mluví o našich hříších, poznáváme, že je to milost, když můžeme mluvit o pokání. A vidíme, že je to nutné, konat pokání, abychom poznali, co je v našem životě špatného.“

Tak bolest lítosti je milostí, protože znamená očistění a obnovu. Současně však papež upozornil na současné obtíže církve z jiného hlediska, totiž jako na „subtilní i méně subtilní agrese proti církvi“. Dnes panuje i mimo otevřený totalitní režim nátlak myslet tak, jak myslí ostatní. Útoky na církve ukazují, jak se „tento konformismus může stát pravou diktaturou“.

Papež stojí

v cestě nové diktatury

Tato nová forma diktatury, kterou papež nazývá konformismus, chce všem lidem bez výjimky vnutit své hodnoty. Vytváří nový světový étos. V centru myšlení a jednání stojí sám člo-

věk, ovšem bez vědomí poslední odpovědnosti před Bohem a před pravdou. Benedikt XVI. stojí tomuto étosu v cestě. Jeho hlásání s jasně vyhrazenými akcenty dělá této nové diktatuře čáru přes rozpočet. A proto musí zmizet a s ním nejlépe i celá katolická církev.

Proč přichází tato palba z Anglie? Již malý příklad ukáže, že to není náhoda. Nabídka papeže anglikánskému společenství, která mu otevírá přijetí do katolické církve, má v té věci rozhodující pozadí. Každý zná rozbušku, která vyvolala přání anglikánských pastýřů a společenství vstoupit do katolické církve. Je to otevřeně přiznání anglikánské církve k prožívané homosexuální praxi a k povolání homosexuálů na biskupský úřad. Papežovo opatření je něco jako trn v těle: pokaždé, když se anglikáni, kteří nepřijímají homosexuální ideologii, obrátí na katolickou církev, je to nový signál proti ostří hrotu konformismu. „Spolupracovníkem pravdy“ se stal Benedikt XVI. tak, že hledající anglikány bez velkého hluku podporuje (vzpomeňme na potulné misionáře z Janova listu).

Lék proti chybnému vývoji v církvi

Všechny body, které média papeži předhazují jako přehmaty, přilévají olej do ohně. Ale současně představují tyto nepřijemné údery nezbytný podnět

ke korektuře kurzu. Působí jako hojící lék proti chybnému vývoji uvnitř církve i mimo ni, někdy jsou přímo osvobozujícím úderem.

Jen několik příkladů: Opětovné povolení „staré mše“ nemělo vůbec za cíl zrušit liturgickou reformu. Ale obnovení pozornosti k starému ritu vyvolává v církvi lepší chápání toho, co „liturgie“ vůbec znamená. Cit pro to jsme zcela ztratili.

Rozhovory s Bratrstvem Pia X. vynesly náhle na světlo, že II. vatikánský koncil je třeba interpretovat nikoliv podle virtuálního „ducha koncilu“, nýbrž podle celé tradice církve.

Přijetí anglikánských společenství dává zřetelně najevo, v čem spočívá v ekumenismu ta nejvlastnější roztržka se všemi reformačními společenstvími: je to v katolickém kněžství a s ním spojených svátostech. Papež nepožadoval změnu struktury a liturgické tradice, nýbrž jen to podstatné: svátostné kněžství pastora.

Pozornost, kterou věnuje kněžím v rámci Roku kněží, dává na srozuměnou, že pastorační plodnost závisí od osobní ryзости a dokonalosti nositelů úřadu.

Kniha o Ježíši Kristu rozvíjí způsob, jak zacházet s Písmem svatým, a bourá nevěreckou exegezi. Církevní základna ho v tom široce následuje a dává Božímu slovu nový lesk. Řeč v Řezně ukázala, jak „modrooký“ je dialog s islámem, který se vyhýbá otázce násilí. Vztah s národem Izrael ukazuje nutnost osvobodit židovské dědictví od politického pojetí a učinit znovu plodnou jeho duchovní dimenzi. Jen tak je můžeme také znovu získat pro církve.

Papež stojí pod křížem jako „spolupracovník pravdy“ a platí za své osobní nasazení vysokou cenu. Ale jeho pontifikát nese vítězné rysy Kristova Kříže. Benedikt XVI. vede církve po cestě očistění k její obnově.

*Z Kirche heute 5/2010
přeložil -lš-*

Ježíšovo srdce světu (4)

Malá duše Consolata Betrone

2. Doufat v lásku

Víra v lásku Ježíše k nám a naše láska k němu pozvedají duši k dokonalejší naději. *Láska nad ničím nezoufá* (1 Kor 13,7) a naděje stejně jako lásky není nikdy příliš. Ona je pro všechny: pro nevinné i pro hříšníky, ale nejvíce pro ty druhé; protože jestliže Ježíšovo milosrdenství je pro každou duši, je zvláště pro ty, které milosrdenství nejvíce potřebují. Protože Kristus přišel zvláště kvůli hříšníkům, právě k nim se obrací ta nejdokladnější péče Dobrého pastýře: *Kdo z vás, má-li sto ovcí a jedna z nich se ztratí, nenechá těch 99 v pustině a nejde za ztracenou, dokud ji nenajde?* (Lk 15,4; srov. Jan 10,14). Jim patří nejnaléhavější a nejněžnější starosti otce marnotratného syna. *Přineste mu rychle nejkrásnější šaty a odějte ho, dejte mu na prst prsten, obuv na nohy; přiveďte vykrmené tele a zabijte je, jezme a radujme se, protože tento náš syn byl mrtvý, a je živ, byl ztracen, a opět byl nalezen* (Lk 15,22-24).

Tedy sestoupil z nebe nikoliv proto, aby odsoudil duši v nebezpečí, ale aby ji pozvedl, nikoliv aby ji ponižil, aby zatratil toho, kdo klesl, ale aby ho rehabilitoval ve své milosti a ve své lásce. Tak se naplňuje to, co bylo řečeno u proroka Izaiáše: *Hle, můj služebník, kterého jsem si vyvolil, můj milovaný, v němž jsem našel zalíbení, ...nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, v jeho jménu budou národy doufat* (Mt 12,17-21). Proto nenechá sestoupit oheň, který by chtěli přivolat apoštolové a potrestat tak hříchy (srov. Lk 9,54), ale oheň milosrdné lásky (srov. Lk 12,49).

On se dělí o svůj chléb s hříšníky (srov. Mt 9,10) a chrání je před těmi, kdo je obviňují, proto říká: *Nepotřebují zdraví léka-*

ře, ale nemocní. Jděte tedy, učte se, co to znamená: Milosrdenství chci a ne oběti (Mt 9,12-13; Oz 6,6). Jestliže se malému lidskému srdci zdá mnoho odpustit svému bratru sedmkrát (srov. Mt 18,21), Ježíšovo Srdce, když poručilo odpouštět sedmdesátkrát sedmkrát (srov. Mt 18,22) odpouští vždy, aniž by vyčítalo a předhazovalo vinu (srov. Jan 8,10-11). Petr, ačkoliv Pána zapřel, obdrží přesto klíče od nebeského království. Pavel, pronásledovatel první křesťanské obce, se stane apoštolem národů; Magdaléna, velká hříšnice z evangelia, stane se světicí. A to je smysl slov: *V nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují* (Lk 15,7).

Posláním sestry Consolaty je tedy oznámit světu nekonečné milosrdenství Ježíšova Srdce: nejprve bratřím a sestrám, kteří jsou s ní duchovně spojeni, a pak všem duším. A může to učinit nejen slovy, ale také skutky: vším tím, co Ježíš způsobí v ní, až tak, že z ní učiní nejkrásnějšího spolupracovníka milosti. Předejme proto slovo jí, jejíž srdce utvořené podle Srdce Ježíšova vždy cítilo živý soucit s ubohými hříšníky a horoucí touhu přivést je všechny k Božímu Srdci...

„Když Ježíš dával průchod svému Srdci a stěžoval si na některou duši, místo aby věřila jeho stížností, přesvědčovala ho a říkala: - Nikoliv, Ježíši, není pravda, že je tomu tak... - a omlouvám a soucítím, cítím v sobě, že Ježíš se rozjasňuje a je spokojen, a končím tím, že prosím za tu duši.“ Ježíšovo Srdce je vždy mateřské. „Když maminka zdrcená bolestmi, jaké jí působí nevděčný syn, jde se svěřit spřátelené duši, tato přítelkyně, aby ji potěšila, přesvědčuje

ji a ukazuje jí syna v jiném světě. Jak se z toho tato matka raduje a věří, že její syn je dobrý. Potřebuje takto smýšlet, potřebuje tomu věřit. Mateřské srdce, to je slabý obraz Božského Srdce! Jenže matka neumí přetvořit srdce svého nevděčného syna, zatímco Ježíš, jestliže ho prosíme, obrátí nevěrnou duši, která probodává jeho Srdce.“ Tak psala 5. prosince 1935.

Dva dni nato, jako důkaz, že takové city přicházejí od něho a jsou ve shodě s dobrotou Božského Srdce, Ježíš jí to potvrdil slovo za slovem. Bude to opakování, ale nyní jsou to slova božská: *Opravdová matka, i když je její tvor jakkoliv škaredý, nepokládá ho za takového; pro ni je vždy krásný a tak ho vždy chová ve svém srdci. Nuže takové, právě takové je moje Srdce vůči duším: třeba nevzhledné, třeba zablácené, i zohavené, moje láska je vždy pokládá za krásné. A trpím, když se Mi předhazuje jejich nevzhlednost, naopak raduji se, když se přijímají mé mateřské city; když Mi někdo vymlouvá, že jsou škaredé, když Mi říká, že to není pravda, a že jsou dokonce krásné. Vím, že je to milosrdná lež, ale co chceš, potřebuji tomu věřit. Duše jsou moje, za ně jsem prolil svou krev. Pochop tedy, jak zraňují mé mateřské Srdce všechny přísné soudy, každá haná, odsuzování, i když se zakládá na pravdě; a jakou útechou je pro Mne všechno to, co představuje soucit, odpuštění, milosrdenství. Ty nikdy nikoho nesud, nikdy ne-*

vyslov přísné slovo proti někomu, ale těš moje Srdce, odváděj Mě od mých smutků, ukazuj Mi důmyslem své lásky jen dobré stránky hříšné duše; já ti uvěřím a pak vyslyším tvé prosby v její prospěch a pak i ji vyslyším. Kdybys věděla, jak trpím, když musím vykonávat spravedlnost! Používej milosrdné lži, v tomto případě moje Srdce potřebuje věřit tomu, co není pravda, že moje duše jsou tak nevděčné. Potřebuji být takto posilován, potřebuji vykonávat milosrdenství, nikdy ne spravedlnost! Taková božská řeč se může zdát nová, snad podivná, ale jen pro toho, kdo ji posuzuje povrchně. Není to tak, že by se Ježíšovým očím mohla hříšná duše jevit jako taková krásná, ale vždy se Mu jeví krásná pro nekonečnou lásku, která ji stvořila, která ji vykoupla a která ji chce spasit. A stejně tak Ježíš nechce a nemůže být oklamán hříšnou duši, ale raduje se, když je zbožně obelhán spravedlivými dušemi, které vstupují mezi Něho a hříšníky, aby je omlouvaly, skrývaly je za svou nápravnou lásku a napodobovaly tak příklad, který jsem jim dal na kříži, když jsem se postavil mezi Otce a hříšné lidstvo: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. (Lk 23,24).

Jinými slovy, ten Bůh, který v evangeliu blahoslavlil milosrdné, nedal tím současně najevo svou nekonečně větší blaženost, jakou vždy může vyvolávat jeho milosrdenství? A na druhé straně, toto milosrdenství se může projevit jen vůči ubohosti, a jaká je větší a strašnější ubohost než hřích? Dobrota a milosrdenství: to jsou dva výlevy Ježíšova Srdce na všechny lidi, ale především na hříšníky, na ty, kteří to nejvíce potřebují. Tak potvrdil Ježíš v evangeliu i sestře Consolatě: *Consolato, nezapomínej nikdy, že jsem a miluji být výlučně dobrý a milosrdný vůči svým tvorům. Spravedlnost, kterou aplikuji vůči ubohým hříšníkům za jejich života, je ta, že je zahrnuji dobrodiními.*

(Pokračování)

„Odjedu do svého nebe, abych konala dobro na zemi“

12. července 1897 soužena kašlem a blížící smrti, svěřila sestra Terezie od Dítěte Ježíše své představené matce Anežce od Ježíše, své rodné sestře: „Nic mi nezůstalo v rukou. Všechno to, co jsem vydělala, je pro církev a pro duše. Postačí, když Spasitel vykoná moji vůli v nebi, protože na zemi jsem nikdy nekonala svou vůli.“ Sestra se jí zeptala: „Budeš se na nás dívat z nebe?“ Terezie odpověděla překvapeně: „Ne, sestoupím.“

Deset let nato ležel již francouzský text *Dějiny duše* na stole papeže Pia X. Po nějaké době byla publikována také neoficiální italská verze, která skončila v rukou sestry Marie Ravizza, řeholnice, která byla v roce 1905 pověřena vedením ženského kláštera svěřeného sestrám kongregace marcelinek.

Byla to ona, která v roce 1908 poprvé mluvila s převorkou Karmelu v Gallipoli o Terezičce z Lisieux, která zemřela před několika lety v pověsti svatosti. Matka Maria Carmela od Ježíšova Srdce měla stejný věk jako Terezie a měla velké problémy, protože její klášter již pocítoval důsledky ekonomické krize, která další rok téměř zničila klášter. Převorka si nechala opatřit *Dějiny duše*, které na ni velice zapůsobily, a seznámila s nimi své spolusestry.

Tři sta lir byla v roce 1910 obrovská suma. Na tuto sumu se vyšplhal dluh kláštera a sestry nebyly schopny ho pokrýt výtěžkem své práce, výšivkami a výrobou hostií pro diecézi. Počátkem roku nabyla matka Maria Carmela jistoty, že Terezie ji neoslyší, a rozhodla se, že vykoná triduum k Nejsvětější Trojici, aby si na přímmluvu Terezie od Dítěte Ježíše vyprosila vyřešení problémů s další existencí kláštera. „Důvěra činí zázraky,“ napsala jednou Terezie své sestře Celi-

ně a vyzývala ji tak, aby se stále modlila a neustávala. A hle, odpověď na modlitby matky Marie Carmely nedala na sebe dlouho čekat.

V noci z 15. na 16. ledna viděla matka představená ve snu mladou karmelitánku, která se usmívala a vyzvala ji, aby s ní šla do kanceláře, kde byla skříňka s dlužním úpisem. „Poslyš,“ řekla jí, „Pán si slouží nebešťany jako pozemšťany, zde je pět set lir, jimiž zaplatíš dluh kláštera.“ Představená protestovala, že dluh činí pouze tři sta, ale Terezie odpověděla: „Chci říci, že zbytek ti zůstane navíc, a protože ho nemůžeš mít ve své cele, pojď se mnou.“ Protože matka Maria Carmela si myslela, že vidí svatou Pannu, oslovila ji jménem, ale uslyšela odpověď: „Ne, moje dcero, nejsem naše svatá Matka, jsem služebnice Boží sestra Terezie z Lisieux.“ Tak Terezie anticipovala titul, který se připravoval v procesu blahorečení a který byl zahájen 12. srpna toho roku. Ráno nato byla ve skřínce skutečně nově vytištěná bankovka v hodnotě 500 lir.

Matka Maria Carmela ihned napsala do Lisieux dopis, ve kterém popsala zázrak do všech po-

drobnosti a který naplnil matku Anežku od Ježíše velkým dojetím, zvláště pro okolnost, které představená z Gallipoli nepřikládala velkou důležitost: ve snu, když Terezie předala peníze, měla se k odchodu; představená ji zadržela a řekla: „Počkejte, mohla byste zabloudit,“ ale Terezie jí odpověděla: „Ne, ne, moje dcero, má cesta je bezpečná, nezbloudila jsem.“

Žádný zázrak mě tak nedojal, jako tento poslední.

Sestra Terezie tak potvrdila svou „malou cestu“, kterou nyní bylo možno následovat bez nejistoty. A tak matka Anežka odpověděla představené v Gallipoli 4. března 1910: „Moje ctihodná a dobrá matka, představte si, s jakou radostí jsme přijaly vaši tak zajímavou zprávu. Terezie nám řekla, když byla ještě dole: »Jestliže moje cesta důvěry a lásky je chybná, slibuji vám, že vás nenechám v omylu. Vráťím se, abych vás upozornila, a jestliže ta cesta je správná, i vy se to dovíte.«

A hle, právě vám, drahá matka od Ježíše, přišel tento anděl říct, jak se věci mají: »Moje cesta je bezpečná, nezbloudila jsem.« Možná, že jste této větě nedáva-

Zobrazení zázraku v Gallipoli - matka Maria Carmela, převorka Karmelu v Gallipoli, a sv. Terezie od Dítěte Ježíše

la tento literární smysl, ale zde se věci rozcházejí. To, co obdivuji dále, je, že nám to Terezie přišla říct právě v době, kdy se projednává její kauza a kdy studujeme její »cestu«. Drahá matko, od své smrti vykonala Terezie mnoho zázraků, ale žádný na mne tak nezapůsobil jako právě tento.“

Také tomuto zázraku z Gallipoli bylo věnováno jedno zasedání procesu blahorečení. Svěťice v posledních letech života především v tzv. „rukopisu B“ zkoncentrovala svou „malou cestu“, která jí pro svou zářivou prostotu vysloužila o sto let později titul „učitelky Církve“. O tomto tématu hovořila často s mladou novickou, která jí byla obzvláště drahá, sestrou Marií od Trojice, která svědčila v jejím procesu. I ona obdržela slib, že bude upozorněna z nebe na dobrodiní, která přinese přijetí její nauky. „Jednou se mě sestra Terezie ptala, zda po její smrti zanechám její malé cesty důvěry a lásky. »Jistě ne,« odpověděla jsem, »jsem si jí tak jista, že i kdyby mi papež řekl, že jste mě oklamala, nemohla bych mu to uvěřit.« »Ó,« odpověděla živě, »papeži by bylo třeba věřit především, ale nebojte se, že by přišel a řekl vám, abyste změnila cestu; nedám mu čas, protože kdybych přišla do nebe a dověděla bych se, že jsem vás

ROZDÍLNOST NÁZORŮ I PRAXE

Zástupci Rady pro lidská práva u OSN kritizují polské ochránce nenarozeného života. Poláci, Irové a Malťané jsou poslední národy, které nepodlehly nátlaku a odmítají právo na potrat. Proti tvrzení, že potraty chrání zdraví žen, svědčí jasně skutečnost, kterou uvedla polská delegace: v posledních desetiletích klesla v Polsku dětská úmrtnost o 71% a úmrtnost matek o 82%. Nejnižší úmrtnost je v Irsku, kde jsou potraty zakázány.

ÚBYTEK KNĚŽÍ

Polský primas arcibiskup Henryk Muszynski prohlásil v Hnězdnu, že Polsko bude moci posílat do zahraničí méně kněží, než tomu bylo dosud. Seminaristů je letos 3 700, tedy o 1000 méně než před deseti lety. I tak každý čtvrtý seminarista v Evropě je Polák. Nejvíce kněží vysílá Polsko do sousedního Německa.

Kath-net

avedla do omylu, Bůh by mi dovolil, abych ihned přišla a upozornila vás.«

Na žádost, aby vysvětlila obsah této nauky, sestra Maria od Trojice vyložila: „To, co sestra Terezie nazývala svou »malou cestou duchovního dětství«, byl trvalý námět našich rozhovorů. »Privilegia Ježíšova jsou určena těm nejmenším,« opakovala mi. Měla nevyčerpatelnou důvěru, odevzdanost, prostotu, správnost, pokoru malého dítěte a dávala mi je stále za vzor. Jednoho dne, když jsem jí představila svou touhu mít více síly k praktikování ctností, odpověděla: »A co když tě dobrý Bůh chce mít slabou a neschopnou jako dítě? Myslíš, že budeš mít méně zásluh? Přijmi to, že budeš vrátat na každém kroku, že budeš dokonce padat, že ponešeš svůj kříž mdle, miluj svou nemohoucnost; tvoje duše tím získá více užitku, než kdybys podporována milostí vynikala hrdinskými ctnostmi, které by naplňovaly tvoji duši osobním uspokojením a pýchou.« Jindy, když jsem byla smutná pro své poklesky, mi řekla: »Hle, opět sešla z malé cesty! Smutek, který tíží a zbavuje odvahy, pochází ze sebelásky; smutek nadpřirozený dodává odvahy, dává nový impuls k dobru; činí nás šťastnými, když cítíme, že jsme slabí a ubozí, protože to navíc snášíme pokorně a všechno očekáváme bez zásluh zdarma od dobrého Boha, protože náš Bůh se k nám více sklání, aby nás naplnil dary své velkodušnosti.«

Zázrak dlouhý celý rok

Ale zázrak v Gallipoli se omezil na leden 1910. Po tomto »prvním daru nebes« následovaly další vždy se stejným cílem, aby klášter neutonul v dlužích. Na příjmech na konci měsíce se objevil nevysvětlitelný přebytek dvacet pět lir, který se opakoval až do dubna.

V květnu viděla matka představená opět ve snu Terezii, která jí ujistila, že zázrak se bude opa-

Bankovka v hodnotě padesáti lir

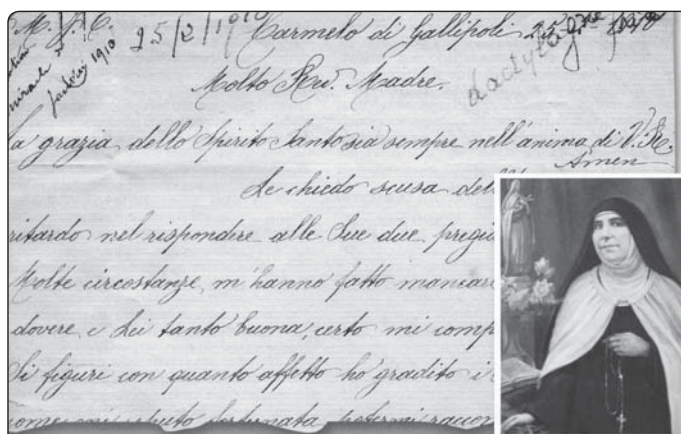
kovat, a slíbila jí, že v pokladně najde další bankovku v hodnotě padesát lir. Našla tam dokonce tři. Nakonec v srpnu se zde objevilo dalších sto lir. V tomto měsíci byl v Lisieux zahájen proces blahorečení.

K vysvětlení těchto tajemných případů přijel do Gallipoli Mons. Teil, vicepostulátor procesu. Vyprávění matky Carmely bylo shodné se zprávou, kterou dříve zaslala do Lisieux.

Nicméně přijel ještě biskup z Nardó Nicola Giannattasio, aby si ověřil zázračnou sumu, kterou představená přijala. Věděl také, že karmelitánky, které toužily zkrášlit chudý klášterní kostel, začaly znovu vyzývat Terezičku, aby získaly potřebnou sumu asi tři sta lir. Tak na dosvědčení své úcty k Terezičce a na oslavu prvního výročí zázraku počátkem nového roku se rozhodl, že věnuje klášteru shodnou částku jako ta, která se zde našla loni v lednu. Bankovku pět set

lir vložil do obálky. Přidal také svou vizitku a na obálku napsal: *In memoriam. MOJE CESTA JE BEZPEČNÁ. NEZBLOULDILA JSEM.* Sestra Terezie od Dítěte Ježíše sestře Marii Carmele 16. ledna 1910. *Orate pro me cotidie, ut Deus misereatur mei.* Na tuto otevřenou obálku připsal *In memoriam.* Obálku vložili od jiné větší, kterou zalepili a opatřili pečeti s biskupskými insigniemi. Místo adresy napsal biskup: „K uložení do běžné schránky. Otevřít má právo matka představená Maria Carmela od Srdce Ježíšova 16. ledna 1911.“ U příležitosti výročí přijel biskup do kláštera kázat duchovní cvičení.

Ohled po příjezdu si ověřil, že obálka je nedotčena a uložena ve schránce, jak si přál. Vyzval matku přestavenou, aby obálku vyňala, rozlomila její pečeti a otevřela. Mons. Giannattasio zůstal překvapen, když našel v obálce čtyři nové bankovky: dvakrát

Dopis matky Marie Carmely psaný vlastní rukou, ve kterém popisuje zázrak do všech podrobností, je adresován matce Anežce od Ježíše v Lisieux. Na fotografii matka Marie Carmela, převorka Karmelu v Gallipoli.

po sto lírách a dvakrát po padesáti lírách, celkem tři sta lir. Biskup se domníval, že jeho bankovka byla zaměněna za čtyři menší, ale našel svých pět set na místě v menší obálce. Nemohl to pochopit. Představená řekla: „Tyto peníze jsou vaše, vezměte si je. Je-li zde o tři sta lir více, není to obnos, o který sestry v důvěře prosily sestru Terezií?“

Není divu, že Terezičku pohнула k pomoci modlitba vykonaná s tak „velkou důvěrou“, jaká je vlastní dítěti a která představuje samo srdce její „malé cesty“.

A pak, i Terezie věděla, jak tíživá je situace, když není možno zaplatit vlastní dluhy. V posledním období své nemoci se dověděla ke své nelibosti, že byla zproštěna povinností recitovat hodinky za zemřelého za všechny zesnulé sestry na celém světě. Matce Anežce řekla: „Nemám se o co opřít, o žádný svůj skutek, abych měla důvěru. Tak bych byla ráda, kdybych si mohla říct: Jsem vyrovnána se všemi hodinkami za zemřelé. Ale tato moje chudoba se pro mne stala pravým světlem a pravou milostí. Myslela jsem na to, že jsem za celý život nemohla splatit Pánu jediný dluh, ale právě to je pro mne pravým bohatstvím a silou, kterou jsem přijala. Pomodlila jsem se tedy: »Můj Bože, splať dluh, který mám vůči duším v očistci, ale učiň tak božským způsobem, nekonečně lépe, než bych to učinila já svými hodinkami za zemřelé.« Vzpomněla jsem si s velkou sladkostí na slova Písně svatého Jana od Kříže: »A zaplať každý dluh.« Vždy jsem uplatňovala tuto lásku. Cítím, že takovou milost není možno splatit! Je v tom tak nesmírný pokoj, když jsme naprosto chudí a můžeme spoléhat jen na milosrdného Boha.«

K této lásce, k této chudobě a k tomuto pokoji připojila Terezie v nebi hojnou a konkrétní dobročinnost.

Z 30giorni 2/3/2010
přeložil-lš

APOŠTOLSKÁ CESTA NA KYPR - pokračování ze str. 2

se na návštěvu prezidenta republiky, který mě přijal s velkou okázalostí. Při setkání s civilními představiteli a diplomatickým sborem jsem zdůraznil důležitost stavět při zákonodárství na etických principech přirozeného zákona s cílem prosazovat morální pravdy ve veřejném životě. Byl to apel na rozum, opřený o etické principy a zaměřený na nezbytné aplikace v dnešní společnosti, která často neuznává kulturní tradici, na níž je založena.

Potěšující horlivost

Liturgie slova slavená u základní školy svatého Marona byla jedním ze sugestivních momentů setkání s katolickou komunitou na Kypru, s jejími dvěma složkami, maronitskou a latinskou, což mi umožnilo poznat zblízka apoštolskou horlivost kyperských katolíků. Ta se projevuje také v činnosti výchovné a asistenční v desítkách struktur, které se věnují službě společenstvím, a to oceňuje vláda i celá společnost. Byl to radostný a sváteční okamžik oživený nadšením četných dětí, chlapců a mládeže. Nechyběl zde aspekt historický, když bylo možno dojemným způsobem vnímat duši maronitské církve, která právě v tomto roce slaví 1600. výročí smrti zakladatele svatého Marona. Z tohoto hlediska byla zvláště významná přítomnost několika původních maronitských katolíků ze čtyř vesnic ostrova, kde jsou křesťané lidem, který trpí a doufá; těm jsem chtěl projevit otcovskou účast v jejich touhách i nesnázích.

Výzva k vytrvalosti

Při této slavnosti jsem také mohl obdivovat apoštolské úsilí latinské komunity, vedené péčí latinského patriarchy v Jeruzalémě a pastorační horlivostí bratří minoritů ze Svaté země, kteří se dali do služeb tohoto národa

s vytrvalou velkodušností. Katolíci latinského ritu, velmi aktivní na charitativním poli, věnují zvláštní pozornost dělníkům a těm nejpotřebnějším. Všechny, katolíky i maronity, jsem ujistil, že na ně pamatují v modlitbách, a povzbudil jsem je, aby vydávali svědectví o evangeliu také trpělivou prací a vzájemnou důvěrou mezi křesťany a nekřesťany a budovali trvalý mír a harmonii mezi národy.

Výzvu k důvěře a naději jsem chtěl opakovat také v průběhu mše svaté, jež byla slavena ve farnosti Svatého kříže za účasti kněží a osob zasvěceného života,

jáhnů, katechetů a aktivistů laických hnutí a sdružení na ostrově. Vyšel jsem z úvahy o tajemství Kříže a pak jsem vyzval všechny katolíky Blízkého východu, aby přes všechny zkoušky a dobře známé těžkosti nepropadali malomyslnosti a pokušení emigrace, neboť jejich přítomnost v oblasti představuje nenahraditelné znamení naděje. Zaručil jsem jim, zvláště kněžím a řeholníkům, procítěnou a intenzivní solidaritu celé církve, stejně jako neustávající modlitby, aby jim Pán pomáhal být vždy živou a směřující přítomností.

Instrumentum laboris

Vrcholným bodem apoštolské cesty bylo zajisté předání *Instrumentum laboris* zvláštnímu zasedání biskupského synodu pro Blízký východ. Tento akt se konal v neděli 6. června v Paláci sportu v Nikósii na závěr eucharistické slavnosti, které se účastnili patriarchové a biskupové různých církevních společenství Blízkého východu.

Sborová byla účast Božího lidu „za chvalozpěvů svátečního davu“, jak říká Žalm (42,5). Konkrétně jsme to zažili, a to také díky přítomnosti četných imigrantů, kteří tvoří významnou skupinu katolické populace na ostrově, kde se bez obtíží integrovali. Prosili jsme společně za duši oplakávaného biskupa Mons. Luigiho Padovese, předsedy turecké biskupské konference, jehož nečekaná tragická smrt nás naplnila zármutkem a zděšením.

Téma synodálního zasedání o Blízkém východě, které se bude konat v Římě v měsíci říjnu, hovoří o společenství, otevřenosti a naději: „Katolická církev na Blízkém východě: společenství a svědectví“. Tato důležitá událost se totiž formuje jako setkání katolického křesťanství z oné oblasti v jeho různých ritech, ale současně jako obnovené hledání dialogu a odvahy pro budoucnost. Proto bude provázeno horoucí modlitbou celé církve, v jejímž srdci zaujímá Blízký východ zvláštní místo, neboť právě zde se dal Bůh poznat našim otcům ve víře. Nebude scházet pozornost ani k jiným problémům světového společenství,

zvláště pokud jde o protagonisty veřejného života povoláné pracovat s vytrvalým úsilím, aby tato oblast mohla překonat situaci utrpení a konfliktu, který ji sužuje, a nalezla konečně spravedlivý mír.

Dříve, než jsem se s Kyprem rozloučil, chtěl jsem navštívit maronitskou katedrálu v Nikósii, kde byl přítomen také kardinál Pierre Nasrallah Sfeir, antiošský patriarcha maronitů. Obnovil jsem svou upřímnou

blízkost a své horoucí pochopení pro každou starobylou maronitskou komunitu roztroušenou na ostrově, k jehož břehům maronité dospěli v různých obdobích a podstoupili tvrdé zkoušky, aby zůstali věrni svému zvláštnímu křesťanskému dědictví, jehož historické a umělecké památky tvoří kulturní dědictví pro celé lidstvo.

Draží bratři a sestry, vrátil jsem se do Vatikánu s duší naplněnou vděčností Bohu a s upřímnými pocity úcty k obyvatelům Kypru, jejichž přijetí a pohostinnost jsem pocítil. Ve vznešené kyperské zemi jsem mohl vidět apoštolské dílo různých tradic jediné Kristovy církve a mohl jsem takřka pocítit, jak tolik srdcí jednohlasně tluče, právě tak, jak to vyjadřovalo téma této cesty: „Jedno srdce, jedna duše.“ Katolická kyperská komunita ve svých složkách maronitské, arménské a latinské usiluje ustavičně být jedno srdce a jedna duše, jak ve vnitřních vztazích, tak v srdečných a konstruktivních vztazích k pravoslavným bratřím a jiným křesťanským celkům. Kéž vybuduje kyperský lid a další národy Blízkého východu se svými vládami a představiteli různých náboženství společně budoucnost míru, přátelství a bratrské spolupráce. Prosme, aby na přímluvu nejsvětější Panny Marie Duch Svatý zúrodnil tuto apoštolskou cestu a oživil na celém světě misijní poslání církve založené Kristem, aby hlásala všem národům evangelium pravdy, lásky a míru.

Bollettino Vaticano, 9. 6. 2010
Mezitimulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

dary a adoptivním synovstvím také vznešený úkol být svým životem podle víry před celým světem svědky toho, jak dobrý a moudrý je Bůh.

Jestliže se dnes člověk ocitá často v situacích, se kterými si neví rady, pak je to především proto, že svévolně nedbá ani na svou Bohem darovanou přirozenost, kterou tvoří nejen tělo, ale i duch, ani na jeho zjevené pravdy, ani na nabízené milosti a pomoc, nýbrž chce si žít podle sebe a podle svých nápadů. Nechce žít duchovně, ale materialisticky. Důsledky mohou být jediné katastrofální, přesně tak, jak to vypočítává Pavel: *smilstvo, nečistota, chlípnost, sváry, žárlivost, závist* atd.

Je to až neuvěřitelné, jak si současná, vědecky tak fundovaná a technicky vyspělá společnost neví rady s tím, s čím nemají problémy ani ty nejprimitivnější kultury, a to je pohlavní pud. Pokud se lidstvo samo nezničí, k čemuž má docela blízko, budou si jednou lidé vyprávět o mimořádně bláznivé epoše lidských dějin, kdy si lidé usmysleli od základu zpřevracet všechny přirozený a společenský řád, jen aby jim nic nebránilo holdovat jedinému smyslu života, který spatřují ve zcela nezřízeném uspokojování pohlavního pudu. Současný svět se chová jako blázen, který si usmyslel, že převychová slámu, aby byla „otužilá“ proti plamenům, tak, že ji bude tak dlouho strkat k ohni, až si na něj zvykne a žádný oheň ji nespálí.

Jak zvládnout problém pohlavního pudu? *Žijte duchovně, a nepropadnete žádostem těla. Tělo touží proti duchu a duch proti tělu.* Co to znamená žít duchovně? Neznamená to nic více a nic méně než žít podle víry: ve shodě s přirozenými a zjevenými pravdami a s využitím darů milosti a posvěcení.

Pravdivost, účinnost a úspěšnost tohoto Božího záměru mají

před světem konkrétně a výmluvně dosvědčovat právě ti, které si Bůh povolal za své děti a *kteří se znovu narodili z vody a Duchu Svatého*. Jejich životní praxe a jejich životní způsob se má výrazně odlišovat od praxe a způsobů tohoto světa právě tím, že je také *duchovní*. Mají konkrétně dosvědčovat, že pohlavní pud nedal Bůh člověku proto, aby ho potlačoval, ale že je možno s ním nakládat tak, aby byl dokonce zdrojem tělesně – duchovní „blaženosti“, o jaké se materialisticky orientovaným sexuologům ani nesnilo.

Stala se však věc více než nepřijemná. Právě v době, kdy tato „argumentace faktického života“, jak možno ve shodě s plánem Stvořitele velmi rozumně, přirozeně ovládat pud určený k zachování lidského rodu, je tak naléhavá a pro morální autoritu katolické církve tak závazná, propuknou pojednou morální skandály, které zcela podlamují její věrohodnost. V kritické době, kdy se tak vyhrocuje boj mezi kulturou života a kulturou smrti nastává situace, kdy vlastní vinou ztrácíme půdu pod nohama.

Mohlo nás postihnout něco horšího? Temný stín viny a nevěrohodnosti zamlžuje a zatlačuje do pozadí všechno to dobré a ušlechtilé, čím ozdobili církev za dlouhá staletí světci a svěťice svým životem, svými modlitbami a obětmi. Naše nevěrohodnost se netýká jen nás. Ve skutečnosti jsme před světem vyvolali dojem, že je nevěrohodným hlas a svědectví samotného Boha. Jak říká Pavlův list, špatně jsme využili daru svobody. *Kdo vám zabránil držet se pravdy? K tomu vás nepohnul ten, který vás povolal. Svoboda nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe.* K tomu nás opravdu pohnulo falešné sebevědomí, které potlačilo nezbytnou pokoru maličkých.

Právě pod tímto zorným úhlem nabývá mimořádné aktu-

álnosti odpověď, kterou dal Benedikt XVI. jednomu africkému knězi při večerním bdění s kněžími na závěr Roku kněží. „Existuje teologie, která vychází z arogance rozumu, jenž se chce všeho zmocnit. Boha převádí z podmětu na předmět, který studujeme, zatímco by měl být podmětem, který nás oslovuje a vede.“ – „Znetvořená teologie se skutečně vyskytuje; arogance rozumu, neživí víru a zatemňuje přítomnost Boha ve světě.“ Její podvrtnost je nakažlivá tím, že místo Boha staví do centra pozornosti člověka, který zapomněl na jeho slova: *Beze mne nemůžete činit nic.*

Největší problém, i když zde nebyl vysloven, je ovšem v tom, že tato teologie má nutně také praktické a dalekosáhlé dopady, protože se nepěstovala a nepěstuje v soukromí, ale na teologických učilištích, a ta jsou převážně současně místem výchovy kněžského dorostu. Šíří se jedovatý kvas, jehož kousek může *prokvasit celé těsto.*

„Znetvořená teologie“ nevystupuje před veřejností jako znetvořená, ale jako elegantní a docela atraktivní. Není něco jako spor, zda je na Marsu život, nebo ne, nebo zda je Pluto planetou Sluce, nebo ne. Diskuse o takových otázkách neovlivňují náš život. Znetvořená teologie však ohrožuje naši víru, a tím také naši cestu ke spáse. Znetvořená teologie je jako ropná skvrna, která se šíří na vodní hladině a ohrožuje a ničí život. Konstatování, že jsou moře touto skvrnou nedotčená, katastrofální skvrnu ze světa nespovedí. Tato skutečnost nás nemůže nenaplnit nedůvěrou a obavami. Kdyby se v tisku objevila zpráva, že mezi perzonálem našeho zdravotnictví působí bez zábran osoby, které jsou samy nakaženy těžce smrtelnou nemocí, nevyvolalo by to jistě mezi všemi obyvateli velké znepokojení?

Nelze se vyhnout konstatování o nápadné souběžnosti řady negativních jevů. Jedovatá teologie arogance rozumu se šíří od konce šedesátých let. Je to současně období, kdy se těší největší popularitě a pozornosti médií právě propagátoři této scestné teologie. Je to období, kdy se nápadně vyprazdňují semináře i kláštery. Je to období, kdy se praktikují v liturgii svévolné změny, které jsou v rozporu s koncilem. Je to období, kdy soustavně klesá počet věřících. Je to období, kdy se zpochybňuje kněžský celibát a sama podstata kněžství. Je to také období, kdy kupříkladu sami církevní představitelé zpochybňují mimo jiné papežskou encykliku *Humanae vitae*. Je to období, kdy zvedly hlavu odbojně laické iniciativy. Není to vůbec náhoda, že právě toto období je poznamenáno četnými případy sexuální nezřízenosti v řadách kléru. Je to období, ve kterém, jak konstatuje kardinál Bertone, vatikánský státní sekretář, církev, která se tak chtěla otevřít světu, ztrácí v jeho očích svou věrohodnost.

Jestliže se sůl zkaží, čím bude osolena? K ničemu se nehodí, než aby byla vyhozena ven a lidé ji pošlapali. Tato situace nám připomíná slova žalmu o vinici, kterou Hospodin nejdříve vysadil a zbuodoval, až se rozrostla, ale pak strhl její ohradu, takže ji pustoší kanec a divá zvěř. Kolikrát se to stalo vyvolenému národu, protože nedbal hlasu proroků, žil podle svého a odchýlil se tak od Hospodinovy cesty! Všichni musíme zpytovat svědomí, kolik z onoho nedobrého kvasu ducha arogantního a sebevědomého rozumu se vkradlo do našeho srdce. Dříve než jsme ztratili věrohodnost u lidí, ztratili jsme věrohodnost u našeho Boha. K němu se co nejdříve musíme vrátit v opravdové pokoře a kajivosti. Bez ohledu na „rozumáře“ stále platí: *Nebudete-li jako maličci, jistě do Božího království nevejdete.*

-lš-

Pondělí 28. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Noční univerzita: Den církve – Mons. Jan Graubner 7:45 Čtème z křesťanských periodik: 27. 6. 7:50 Přejeme si... 8:05 Bez hábitu (10. díl): Kapucíni 9:00 H2Onews (89. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 9:10 Mongolsko včera a dnes I. [P] 9:40 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 10:10 Tajné dějiny kosmických projektů (3. díl) 10:35 Cesta k andělům (32. díl): Antonín Randa 11:25 Libanonská mise [P] 11:35 Bolek a Lolek (27. díl): Malí filmaři 11:45 Farnost Monastur 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert ADASH 13:40 Atlas Charity: FEST Rom 2006 13:45 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:15 Putování modrou planetou: Island [P] 14:55 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 16:25 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 16:45 Kaplička pana Zemana 16:50 Noekreace aneb Vandrování (41. díl) 17:00 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 [L] 17:25 Ekoauto (8. díl) [P] 17:45 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím [P] 18:00 První nešpory ze slavnosti sv. Petra a Pavla z Baziliky sv. Pavla v Římě [L] 19:30 Bolek a Lolek (28. díl): Mašuruje vojsko [P] 19:40 Hornolidečko – Leskovec [P] 19:50 Světlošiš: Pověsti z Hornolidečska [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 Modlitby se zpěvy z Taizé 20:50 Harfa Noemova IV. (8. díl) 21:10 Na koberečku (87. díl) 21:25 V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) 22:15 Noční univerzita: Bible – P. Petr Karas [P] 23:15 Po stopách pravých Indiánů 23:30 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 6. 2010 0:10 Koncert ADASH 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 29. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (89. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Noční univerzita: Bůh nikomu nestrání – P. Petr Karas 7:15 Atlas Charity: FEST Rom 2006 7:20 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 7:50 Kulatý stůl: Dluhy 9:20 Noekreace aneb Vandrování (41. díl) 9:30 Mše svatá z Náměstí sv. Petra ze slavnosti sv. Petra a Pavla [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) [P] 13:30 Kdo hledá pravdu: Edith Stein [P] 14:30 Mongolsko včera a dnes II. [P] 15:00 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem 15:55 Terchova [P] 16:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 6. 2010 16:10 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček [P] 16:45 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:15 Ja som s vami (3. díl): Rodina 17:30 Na koberečku (87. díl) 17:45 Ekoauto (8. díl) 18:10 Noeland (22. díl) 18:35 Bolek a Lolek (28. díl): Mašuruje vojsko 18:45 Přejeme si... 19:00 Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl [P] 19:45 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 [P] 19:55 Z pokladů duše [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (7. díl) [P] 20:30 Čtème z křesťanských periodik: 27. 6. 20:35 Tygři oceánů (12. díl) [P] 21:10 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 21:55 Camerata Janáček 22:10 Bez hábitu (10. díl): Kapucíni 23:05 Mongolsko včera a dnes III. [P] 23:35 Léta letí k andělům (40. díl): František Radkovský 23:55 Kaplička pana Zemana 0:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 0:10 Modlitby se zpěvy z Taizé 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 30. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 6:15 O Mysu dobré naděje 6:30 Větrák 6:35 Tygři oceánů (12. díl) 7:10 Přejeme si... 7:25 Mongolsko včera a dnes III. 7:55 Tajné dějiny kosmických projektů (3. díl) 8:20 Cesta k andělům (32. díl): Antonín Randa 9:10 Cesty za poznáním: Myanmar 10:00 Čtème z křesťanských periodik: 27. 6. 10:05 Hornolidečko – Leskovec 10:15 Světlošiš: Pověsti z Hornolidečska 10:20 Zastavení s Josefem Olejníkem [P] 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 30. 6. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Den církve – Mons. Jan Graubner 13:05 Po stopách pravých Indiánů 13:20 Bez hábitu (10. díl): Kapucíni 14:15 Návrat orla skalního do české přírody 14:45 Tajné dějiny kosmických projektů (3. díl) 15:10 Tři sestry v klášteře, v kostele, ve škole 15:40 Cheopsova Pyramida 15:50 Dětská

Bible 16:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 16:10 Po stopách apoštola Pavla (7. díl) 16:40 Na koberečku (87. díl) 16:55 Starobělské Lurdy [P] 17:00 GOODwillBOY IV. (13. díl) [P] 17:40 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 18:05 Crossroads 2 [P] 18:25 Noekreace aneb Vandrování (41. díl) 18:35 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda [P] 18:45 Mongolsko včera a dnes IV. 19:15 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím 19:25 Meandry řeky Odry [P] 19:45 H2Onews (89. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:55 Z pokladů duše 20:00 Sen a radost [P] 20:20 Přejeme si... [P] 20:35 Tajné dějiny kosmických projektů (4. díl) [P] 21:00 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom pro mládež vo Vranove nad Toplou) [P] 21:05 Libanonská mise 21:15 Skanzen Zubrnice 21:35 Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl 22:15 Farnost Monastur 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 30. 6. 0:00 H2Onews (89. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:10 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 1. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (89. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Klapka s... (4. díl): Františkem Dedkem 7:15 Noční univerzita: Bible – P. Petr Karas 8:15 Kulatý stůl: Dluhy 9:45 Harfa Noemova IV. (8. díl) 10:05 Na koberečku (87. díl) 10:20 Přejeme si... 10:35 Noeland (22. díl) 11:00 Katedrálý chrám 11:30 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom pro mládež vo Vranove nad Toplou) 11:35 Noekreace aneb Vandrování (41. díl) 11:45 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 12:35 GOODwillBOY IV. (13. díl) 13:15 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 13:40 Taková bývalá vesnice 14:05 Dobrý Pastier 14:40 Cesty za poznáním: Mystické Benátky 15:05 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 15:40 Jedno je málo, deset moc [P] 16:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 16:10 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 16:55 Tajné dějiny kosmických projektů (4. díl) 17:20 Janáčkova filharmonie Ostrava 17:45 Ja som s vami (3. díl): Rodina 18:00 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona 18:25 Saleziánské hry mládeže [P] 18:35 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda 18:45 V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) 19:35 Na koberečku (87. díl) 19:50 Terchova 19:55 Z pokladů duše 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) [P] 21:00 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem 22:00 Noční univerzita: Den církve – Mons. Jan Graubner 23:00 Kdo hledá pravdu: Edith Stein 0:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 0:10 Tygři oceánů (12. díl) 0:45 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 2. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 6:15 GOODwillBOY IV. (13. díl) 6:55 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:25 Koncert ADASH 9:00 Bez hábitu (10. díl): Kapucíni 9:55 Kulatý stůl: Dluhy 11:25 Cheopsova Pyramida 11:35 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím 11:45 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Putování modrou planetou: Island 12:45 O Mysu dobré naděje 13:00 Přejeme si... 13:15 BET LEICHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojič 13:30 Modlitby se zpěvy z Taizé 14:25 Skanzen Zubrnice 14:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 15:45 Hornolidečko – Leskovec 15:55 Světlošiš: Pověsti z Hornolidečska 16:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 16:10 Po stopách apoštola Pavla (7. díl) 16:40 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 17:10 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem 18:10 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 18:35 Bolek a Lolek (30. díl): Mořská výprava [P] 18:45 Saleziánské hry mládeže 18:55 Ekoauto (8. díl) 19:15 Cesty za poznáním: El Escorial 19:25 Zastavení s Josefem Olejníkem 19:35 Sestra Sára 19:45 H2Onews (90. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 Noemova pošta 20:10: července 21:30 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom

pro mládež vo Vranove nad Toplou) 21:35 Noekreace aneb Vandrování (41. díl) 21:45 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí [P] 22:10 Camerata Janáček 22:25 Noční univerzita: Bible – P. Petr Karas 23:25 Sen a radost 23:45 Meandry řeky Odry 0:00 H2Onews (90. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:10 Tygři oceánů (12. díl) 0:45 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 3. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (90. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Octava dies (581. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Bez hábitu (10. díl): Kapucíni 7:40 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 8:10 Po stopách apoštola Pavla (7. díl) 8:40 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 9:00 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona 9:25 Noeland (22. díl) 9:50 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? 10:00 GOODwillBOY IV. (13. díl) 10:40 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 11:05 Cesty za poznáním: Karelia 11:30 Truhlíky na táboře 11:45 Bolek a Lolek (30. díl): Mořská výprava 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 13:15 Farnost Monastur 13:30 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 13:40 Na koberečku (87. díl) 13:55 Ja som s vami (3. díl): Rodina 14:10 Putování modrou planetou: Island 14:50 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom pro mládež vo Vranove nad Toplou) 14:55 Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl 15:35 Harfa Noemova IV. (8. díl) 15:55 Starobělské Lurdy 16:00 H2Onews (90. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 17:10 BET LEICHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojič 17:25 Jedno je málo, deset moc 17:45 Na křídlech ducha [P] 18:25 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? 18:35 Bolek a Lolek (30. díl): Mořská výprava 18:45 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 19:30 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše 20:00 Cesta k andělům (4. díl): David Vávra 20:40 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) [P] 21:20 Poutní místo Starý Bohumín [P] 21:30 Katecheze jako výchova víry [P] 22:10 Přejeme si... 22:25 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí 22:50 Kdo hledá pravdu: Edith Stein 23:50 Keď si kamarát... 0:00 Zpravodajské Noeviny: 29. 6. 2010 0:10 Kulatý stůl: Dluhy 1:40 Poslech Radia Proglas.

Neděle 4. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (90. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (1. díl) 7:50 Esperanto je... (2. díl): jazyk používaný mnoha způsoby, jazyk s pestrým hnutím 8:00 Po stopách apoštola Pavla (7. díl) 8:30 Meandry řeky Odry 8:50 Kaplička pana Zemana 8:55 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitní dom pro mládež vo Vranove nad Toplou) 9:00 Čtème z křesťanských periodik: 4. 7. [P] 9:05 Cesta k andělům (4. díl): David Vávra 9:45 Terchova 9:50 Na koberečku (87. díl) 10:05 Evangelium 10:15 Mše svatá se Svatým otcem Benediktem XVI. ze Sulmony [L] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přejeme si... [P] 13:05 Platinové písničky (1. díl): Dechovka [P] 13:35 Putování modrou planetou: Island 14:15 Čtème z křesťanských periodik: 4. 7. 14:20 Starobělské Lurdy 14:25 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí 14:50 Harfa Noemova IV. (8. díl) 15:10 Cesty za poznáním: El Escorial 15:20 Collegium orientale [P] 15:40 Crossroads 2 16:00 GOODwillBOY IV. (13. díl) 16:40 Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis? [P] 17:05 Noeland (22. díl) 17:30 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? 17:40 NOEparáda (84. díl): Prázdninový speciál 2010 18:05 Skanzen Zubrnice 18:25 Zastavení s Josefem Olejníkem 18:35 Sen a radost 18:55 Cesty za poznáním: Mystické Benátky 19:20 Dětská Bible 19:30 BET LEICHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojič 19:45 Sestra Sára 19:55 Z pokladů duše 20:00 Octava dies (582. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Svítání a Peter Mienky band: Koncert naděje (1. část) [P] 21:30 Noekreace aneb Vandrování (42. díl) [P] 21:40 Evangelium 21:50 Nedělní čtení (33. díl): 14. neděle v mezidobí 22:15 Aby globalizace sloužila člověku [P] 22:30 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (12. díl): Dechovka 1:00 Evangelium 1:15 Poslech Radia Proglas.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ... Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVENEC 2010

Všeobecný: Aby ve všech státech světa probíhaly volby veřejných činitelů spravedlivě, otevřeně, čestně, s respektem ke svobodnému rozhodnutí občanů.

Misijní: Aby se křesťané všude, kde žijí, zvláště ve velkých městech, snažili účinně přispívat k dobře vzdělanosti, spravedlnosti, solidaritě a pokoje.

Úmysl našich biskupů: Za prohloubení vztahů mezi kněžími a Božím lidem, aby se účinněji šířilo Boží království v našich farnostech a v celém národě.

VÉRITÉ Konviktská 16, 110 00 Praha 1

POUTĚ NETRADIČNĚ DO IZRAELE v r. 2011

Po dalších, velmi úspěšných poutích, „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší Centrum VÉRITÉ další poutě ve dnech:

9. března až 20. března 2011 (Přihlášky do 10. 10. 2010).
30. března až 10. dubna 2011 (Přihlášky do 10. 11. 2010).

V případě zaplnění míst (49 + náhradníci) bude uzávěrka dříve.

Plány poutí jsou na internetu (www.verite.cz, sekce: cestovní agentura, Poutí do Svaté země). Bude navštíveno 50 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; z toho 25 míst převážně neznámých organizátorům tradičních poutí a několik míst nově objevených. Na každém místě jsou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 25 místech uvedeny zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysílačka a rádia.

Cena této 12denní pouti, včetně všech doplatek a celodenní penze je 19.800 Kč + 290 €, přičemž zájezd má vyšší hodnotu.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem.

Adresa: Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1.

E-mail: cestovka@verite.cz.

Dotazy: 222 324 617 nebo 602 101 069 (dr. Mráček).

Cílem poutí je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autenticitu Kristova života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a pozeňání do nastávajících těžkých let.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 18. července

2010 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny nazaretské. **Program:** 8.30 mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15–12.00 mariánské modlení v ambitech domku svaté Rodiny nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946, e-mail: farnostrimov@centrum.cz, internet: www.rimov.eu.

Liturgická čtení

Neděle 27. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,16b.19–21

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, můj dědičným podílem.*)

2. čt.: Gal 5,1.13–18

Ev.: Lk 9,51–62

Slovo na den: Pevně se rozhodl.

Pondělí 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Am 2,6–10.13–16

Ž 50(49),16bc–17.18–19.20–21.22–23

Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomináte na Boha!*)

Ev.: Mt 8,18–22

Slovo na den: Velké zástupy.

večer:

1. čt.: Sk 3,1–10

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

2. čt.: Gal 1,11–20

Ev.: Jan 21,15–19

Slovo na den: Kam nechceš.

Úterý 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18

Ev.: Mt 16,13–19

Slovo na den: Mesiáš, Syn živého Boha!

Středa 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály

(v ostatních diecézích: nez. pam. svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30

(nebo jiné z Lekt. V)

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lekt. V)

Slovo na den: Pekelné mocnosti ji nepřemohou.

Čtvrtek 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 7,10–17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)

Ev.: Mt 9,1–8

Slovo na den: Proč smýšlíte špatně ve svém srdci?

Pátek 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 8,4–6.9–12

Ž 119(118),2.10.20.30.40.131

Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)

Ev.: Mt 9,9–13

Slovo na den: Milosrdenství chci.

Sobota 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,24–29

Slovo na den: Blahoslavení, kdo nevědí, a přesto uvěřili!

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ČERVNA – 3. ČERVENCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 6.		PO 28. 6.		ÚT 29. 6.		ST 30. 6.		ČT 1. 7.		PÁ 2. 7.		SO 3. 7.			
Antifona	812	912	1708	1924	1405	1580	1637	1854	873	978	889	995	1673	1892		
Žalm	783	881	786	884	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1708	1925	1406	1580	1638	1854	873	978	889	996	1673	1893		
Antifony	813	914	828	929	1407	1581	1639	1855	874	979	890	997	1413	1588		
Žalmy	813	914	828	930	813	914	813	914	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1710	1926	1407	1581	1639	1855	877	983	893	1000	1674	1894		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	1403	1577	1407	1582	1639	1856	877	983	894	1001	1413	1588		
Prosby	817	917	1711	1927	1407	1582	1640	1856	878	983	894	1001	1675	1894		
Závěrečná modlitba	702	792	1403	1577	1408	1582	1640	1857	878	984	894	1001	1413	1588		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	1264	1402	792	890	879	984	895	1002	792	890		
Antifony	818	919	833	935	1408	1583	1641	1857	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	1265	1403	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	1408	1583	1641	1857	882	988	898	1005	1676	1895		
Závěrečná modlitba	702	792	835	938	1408	1582	1640	1857	882	988	898	1006	1413	1588		
Nešpory:	SO 26. 6.															
Hymnus	807	907	821	922	1409	1584	1409	1584	1642	1859	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	1404	1578	1410	1585	1643	1859	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	1670	1889	1678	1897	1643	1860	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1404	1578	1410	1585	1646	1863	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	702	792	703	793	1404	1579	1411	1585	1647	1863	887	994	904	1012	703	793
Prosby	811	911	826	927	1405	1579	1411	1586	1647	1863	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	702	792	702	792	1405	1580	1408	1582	1640	1857	888	995	904	1012	703	794
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**MYŠLENKY O EUCHARISTII • VÝBOR
Z TEXTŮ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.**

Uspořádal Lucio Coco • Z italského přeložil David Vopřada

Papežovy úvahy o eucharistii nám dávají nahlédnout do srdce křesťanského náboženství. V eucharistii je vše znovu přivedeno ke Kristu. Ačkoli žádná lidská slova nemohou dokonale popsat dar, jímž se Kristus stal, papežovy myšlenky nám mohou být výborným průvodcem k tomu, abychom se tomuto tajemství stále více otvírali.

Paulínky • Brož., 102x150 mm, 152 stran, 150 Kč

SPRÁVNÍ RODIČE? • ŽIVOTEM SE ČLOVĚK UČÍ

Mariella Bombardieri • Z italského přeložily Marie Reschelová a Anna Mátíková FSP

Autorka shrnula v této knížce své četné zkušenosti ze skupinové i individuální práce s rodiči, s rodiči a dětmi i jen se samotnými dětmi ve školách, kde působila jako psychoterapeutka. Nejvíce ovšem v publikaci hovoří o svých poznatcích ze skupinové terapie se společenstvím rodičů, aby jednak ukázala, že taková možnost vůbec existuje, a jednak aby nastínila, jak je velmi přínosné vzájemné sdílení rodičů ve skupině. Problémy, které často těžce dopadají na jednotlivce, se ve společenství otevírají, nahlíží z různých stran a nakonec se stávají uchopitelnějšími s možným východiskem. Kniha obsahuje mnoho autentických výpovědí.

Paulínky • Brož., 125x200 mm, 104 stran, 135 Kč

**ODPUSTILA JSEM • POVSTÁNÍ Z POPELA
RWANDSKÉ GENOCIDY**

Immaculée Ilibagiza se Stevem Erwinem • Z angličtiny přeložila Marie Sommerová

Na jaře r. 1994 zuřila v africké Rwandě jedna z nejhorších a nejkrvavějších genocid, jakou svět kdy zažil. 22letá Immaculée Ilibagiza zázračně přežila brutální vraždění, při kterém byla vybita většina členů její rodiny i přátel a vyvražďeno více než milion Rwandanů. V této knize Immaculée vypráví svůj příběh o přežití genocidy a vydává svědectví o tom, jak díky víře (je katolička) a uzdravující síle odpuštění znovu objevila chuť žít a smysl života. Od r. 1998 z bezpečnostních důvodů žije v USA. Je zakladatelkou nadace *Left to Tell*, která pomáhá rwandským sirotkům, a je držitelkou Mezinárodní ceny za mír Mahátny Gándhího (2007).

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 127x189 mm, 216 stran + 24 stran barevných fotografických příloh

**NOVÉNA SE SLUŽEBNICÍ BOŽÍ MATKOU VOJTĚCHOU
HASMANDOVOU z Kongregace milosrdných sester sv. Karla
Boromejského (SCB)**

Mons. ThDr. Josef Laštovica - Sestra M. Remigie Češíková SCB

Modlitba novény je sestavena z biblických textů a z myšlenek Matky Vojtěchy Hasmandové (1914–1988), které představují nějakou ctnost či podstatný rys osobnosti této služebnice Boží. V současnosti probíhá proces jejího blahorečení.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 40 stran, 29 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.